

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειναι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἑξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθῆναι 29 Ἀπριλίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 22

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Τὸ σκάζει ὅμως τὸ βρωμόπαιδο καὶ μοῦ ξελημεριάζει: ὀλημερίς στοὺς βράχους. Νὰ τὸ ἀποτέλεσμα: Ἕνας τεμπέλης, ἕνας υποκριτής, ἕνας κακὸς καὶ δόλιος. Ὁ Θεὸς ξέρει ποῦ θὰ καταλήξῃ.

Βλέποντας ὅτι ἄδικα πο-
λεμοῦσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ
χέρια τοῦ ἀφεντικοῦ του ποῦ
τὸν κρατοῦσαν σφιχτά, ὁ μι-
κρὸς μοῦτσος στάθηκε ἡσυ-
χος, ἐξακολουθώντας νὰ χη-
πάντα καρφωμένο τὸ βλέμ-
μα του στὸ πρόσωπο τοῦ κα-
πετάνιου. Ἄκουγε ὅλα ὅσα
ἔλεγαν γι' αὐτὸν καὶ δὲν
προσπαθοῦσε κἀν νὰ δικαιο-
λογηθῇ.

Τρομαγμένη κάπως καὶ
χλωμὴ ἡ μικρούλα εἶχε σφι-
χθεὶ κοντὰ στὸν πατέρα της.
Ἄκουγε ὅ,τι ἔλεγε ὁ γέρος
ψαχῆς καὶ δὲν μπορούσε νὰ
πιστέψῃ ταῦτά της.

Ἦτανε κάπως δύσκολο
γι' αὐτήν, ἕνα κοριτσάκι με-
γαλωμένο μὲ ἀγάπη καὶ
στοργὴ ἀπ' τοὺς γονεῖς της,
νὰ πιστέψῃ ὅτι ἄλλα παιδιὰ
μποροῦσαν νὰ εἶναι στάλ-
θαια τόσο κακὰ καὶ διεστραμ-
μένα.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ
λέει ψέμματα, σκεπτόταν.

Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γι'
αὐτὸ τὸ πράγμα, κατανικών-
τας τὴ δειλία της, κοίταξε
τὸν μικρὸ μοῦτσο καὶ τοῦ
εἶπε μὲ τὴν πιὸ γλυκεῖα φω-
νὴ της:

— Εἶναι ἀλήθεια, ρώτησε,
εἶναι ἀλήθεια πὼς εἶσαι τό-
σο κακός;

Ἡ ματιὰ ποῦ τὸ χαμῖνι ἔρριξε στὸ
κοριτσάκι, ὅταν κατάλαβε ὅτι ἀπευ-
θυνόταν σ' αὐτόν, ἔδειξε στὴν ἀρχὴ
μεγάλῃ ἐκπληξῇ. Ὑστερα τὰ μάτια
του, ἀφοῦ σταμάτησαν γιὰ λίγα δευ-
τερόλεπτα ἐπάνω στοὺς δύο ἐπιθά-
τες, καρφώθηκαν καὶ πάλι στὸ πρό-

σωπο τοῦ βρκαρῆ καὶ ξαναπῆραν
τὴν πρώτη τους σκληρὴ ἔκφραση.

— Ἐλα, πές μου, μικρέ, ἐπέμεινε
τὸ κοριτσάκι γλυκαίνοντας ἀκόμη πε-
ρισσότερο τὴ φωνή του. Πές, εἶσαι
στάλθθαια κακὸ παιδί;

Βλέποντας τὴν ἐπιμονὴ τῆς μικρῆς
ξένης, ὁ μοῦτσος σήκωσε τὸ κεφάλι
του καὶ τὴν κοίταξε βλοσυρά. Ὑστε-
ρα εἶπε μὲ βαθεῖα φωνή, σφίγγοντας
τὴς γροθιές του:

— Ναι, εἶμαι κακός! Κι'
ἔπειτα;

Τρομαγμένη ἡ Σούζη σφι-
χτήκε ἐπάνω στὸν πατέρα
της.

— Ἐλα κοριτσάκι μου,
τῆς εἶπε τότε αὐτός. Ἀφη-
σέ τον.

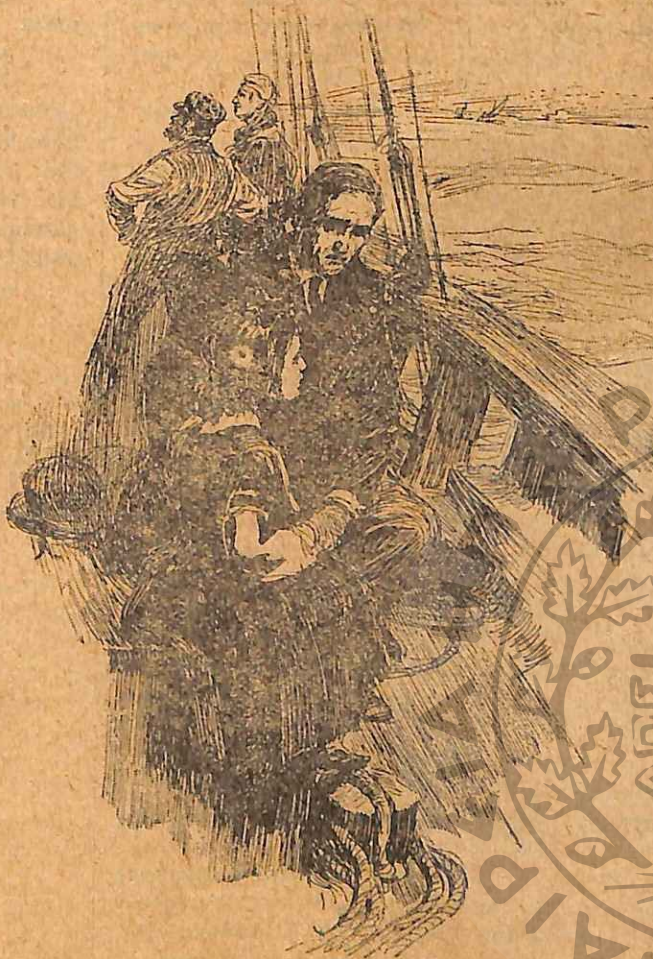
— Καὶ σὺ, παλιομόρτη,
ἔκανε ὁ Μαθιὸς Μπρινιόν,
τραντάζοντας μὲ ὀρμὴ τὸν
μικρὸν ποῦ δὲν εἶχε ἀφήσει
ἀπὸ τὸ χέρι, τρέξε ἀμέσως
νὰ μοῦ φωνάξῃς τὸν Γιάννη,
τὸν Ἀντρίκο καὶ τὸν μπάρ-
μπα-Γεράσιμο. Ἀλλοιῶς θὰ
σοῦ ξεκολλήσω καὶ τὰ δύο
σου ταῦτιά.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔ-
δωσε στὸν μοῦτσο μιὰ κλω-
τσιὰ καὶ ὕστερα τὸν ἄφησε
ἐλεύθερο.

Εἴτε ἀπὸ φόβο, εἴτε γι'
ἄλλο λόγο τὸ παιδί αὐτὴ τὴ
φορὰ υπάκουσε χωρὶς ἀντι-
λογία. Λίγα λεπτά ἀργότε-
ρα γύρισε πίσω στὸ κατὰ
μαζὶ μὲ τοὺς τρεῖς ναυτι-
κοὺς ποῦ τοῦ εἶχε πεῖ ὁ κα-
πετάν-Μαθιὸς.

Ἀμέσως ὁ καπετάνιος πρό-
σταξε νὰ ἐτοιμασθοῦν γιὰ νὰ
σαλπάρουν.

Οἱ δύο ἐπιθάτες δὲν φά-
νηκαν νὰ ἔδωσαν καμμιὰ
προσοχή. Καθισμένοι στὴν
πλώρη ἦταν βυθισμένοι σὲ

«Ἐμειναν σιωπηλοί, μὲ τὰ βλέμματά τους καρφωμένα
στὸ ἄπειρο» (Σελ. 254, στ. α')

ρεμβασμούς. Καί μονάχα όταν ή μπρατσέρα πέρασε τους μώλους και βρέθηκε στην ανοιχτή θάλασσα, τὸ κοριτσάκι σφίχτηκε στην ἀγκαλιά τοῦ πατέρα της καὶ μουρμούρισε, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της:

— «Ὅταν τὸν ρώτησα ἀν στάλῃθαι ἦταν κακός, δὲν τὸ ἀρνῆθηκε. Εἶναι δυνατόν, πατερούλη μου καλέ, νὰ ὑπάρχουν τέτοια παιδιὰ;

— Καθὼς βλέπεις, κορούλα μου, τὸ εἶπε καὶ μοναχός του.

— Ἀλήθεια, ἔκανε σκεπτική ἡ μικρή. Λοιπὸν θὰ εἶναι κακὸς ἔτσι, σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ;

— Ἔτσι σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ, ἐκτὸς ἀν...

— Ἐκτὸς ἀν; ρώτησε ἡ Σούζη μὲ περιέργεια.

— Ἐκτὸς ἀν κανένα σημαντικὸ περιστατικὸ ἀλλάζει τὴν ζωὴ του, εἶπε ὁ πατέρας της, ἀλλὰ καὶ πάλι ὑπάρχουν ὁρισμένες φύσεις πού τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τίς ἀλλάξῃ. Αὐτὰ ὅμως εἶναι πολὺ σοβαρὰ ζητήματα γιὰ τὸ κεφαλάκι σου, θησαυρέ μου, καὶ βασανίζεις ἄδικα τὸ μυαλό σου, ἐνῶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰλλάξῃ τὴν ζωὴ αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ. Μὴν τὸ συλλογίζεσαι λοιπὸν ἄλλο καὶ ἀφοῦ θέλησες νὰ κάνουμε μαζί ἕνα περιπάτο στὴν θάλασσα, κοίταξε πῶς νὰ εὐχαριστηθῇς τὸν περιπάτο σου.

Καὶ καθὼς ἡ μπρατσέρα ξανοιγόταν ἀκόμη περισσότερο στὸ πέλαγος, μὲ ὅλα της τὰ πανιά ἀνοιχτά:

— Κοίταξε καλύτερα γύρω μας, εἶπε. Ἡ Χελιδόνα μας θέλει νὰ βγάλῃ ἀληθινὸ τὸνομά της. Κοίταξε τί δρόμο παίρνει. Ἰδὲς τί ὠραία πού εἶναι.

Κι' ἀλήθεια τὸ καράβι εἶχε πάρει δρόμο. Γυρμένο λιγάκι ἀπὸ τὸ ἕνα πλευρὸ ἔσχιζε μὲ ὀρμὴ τὰ κύματα καὶ ἀν δὲν ἦταν ἡ βοή τῶν ἀφρῶν πού ἄφηνε πίσω του, θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς γλιστροῦσε ἐπάνω σὲ λάδι.

Γιὰ λίγα λεπτά ὁ ἄνδρας καὶ τὸ παιδί ἔμειναν σιωπηλοὶ μὲ τὰ βλέμματα τους καρφωμένα στὸ ἄπειρο.

Πρῶτα μίλησε ἡ μικρὴ Σούζη:

— «ὦ, πατέρα, κοίταξε, φώναξε. Ἰδὲς, ἰδὲς ὁ οὐρανὸς κι' ἡ θάλασσα ἔχουν γίνῃ ἕνα πράγμα. Δὲν ξεχωρίζει πιά κανεὶς τὸν ὀρίζοντα. Μοῦ φαίνεται σὰν τὸ καράβι μας νὰ τραβοῦσε ἴσια κατὰ τὸν γαλάζιο οὐρανὸ καὶ πῶς αὐτὸς θῆναι ἔξω καὶ θὰ ξανακλείσῃ ὑστερα πῶς μας.

Ὁ ἄνδρας χαμογέλασε καὶ γιὰ λίγα λεπτά τὸ παιδί φάνηκε βυθισμένο σὲ βαθύ ρεμβασμό.

— Τί ἀπέραντη πού εἶναι ἡ θάλασσα, εἶπε ὑστερα ἀπὸ λίγο τὸ κο-

ριτσάκι, καὶ πῶς μοῦ ξαναθυμίζει τὰ περασμένα, τὰ περασμένα πού εἶναι κιόλας τόσο μακριά.

Μὲ μεγάλη τρυφερότητα ὁ πατέρας ἔσφιξε τὸ κοριτσάκι στὴν ἀγκαλιά του. Τὸ πρόσωπό του πῆρε μιά θλιμμένη κι' ἀνῆσυχη ἑκφραση.

— Μὴν τὰ συλλογίζεσαι αὐτά, ἀγγελέ μου, εἶπε μὲ σιγανή φωνή, μὴν τὰ συλλογίζεσαι αὐτά, κάνε μου τὴν χάρη.

Μὰ ἡ Σούζη σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ κοιτάζοντάς τον τρυφερὰ ἔξακολουθῆσε:

— «Ὅχι, ἄφησέ με ἴσα-ἴσα νὰ τὰ συλλογίζομαι, μ' εὐχαριστεῖ τόσο πολὺ. Εἶναι ἡ ἀπέραντη θάλασσα πού μοῦ φέρνει ὅλες αὐτὲς τίς σκέψεις καὶ ἀκόμη κι' ἐκεῖνος ὁ μικρὸς μοῦσος πού εἶδαμε πρίν. Μπορεῖ ὁ καίμενος νὰ μὴν εἶχε ἕναν καλὸ πατέρα καὶ μιά καλὴ μαννούλα γιὰ νὰ τὸν ἀγαποῦν. Καὶ μπορεῖ γι' αὐτὸ νὰ ἔγινε κακός, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἐνῶ ἐγὼ εἶχα τὴν μαμά μου, τὴν καλὴ μου μαννούλα, ὅταν ἔλειπες ἐσύ. Μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ καὶ μοῦ μιλοῦσε ὅλο γιὰ σένα. Τὰ θυμάμαι ὅλα σὰν νὰ ἦταν σήμερα, ἀλήθεια.

«— Ἐκεῖ κάτω, εἶναι ὁ μπαμπὰς σου, Σούζη μου, μοῦ ἔλεγε καὶ μοῦ ἔδειχνε ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τὴν πλατεῖα θάλασσα. Ἐκεῖ κάτω εἶναι καὶ μὰς συλλογίζεται.

Καὶ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι μας σοῦ στέλναμε καὶ οἱ δύο φιλιὰ. Δυστυχισμένη μαννούλα! Δὲν θὰ τὴν ξαναῖδουμε πιά.

Συγκινημένος ἀπὸ τὰ λόγια τῆς κόρης του ὁ ἐπιβάτης ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀμίλητος. Ἡ σκέψη του ἀνακαλοῦσε δίχως ἄλλο τὴν εἰκόνα τῆς τρυφερῆς μητέρας, τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας πού ὁ θάνατος τοῦς εἶχε ἀρπάξει τόσο πρόωρα.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ καπετάν-Μαθίος εἶχε προστάξει καὶ κατέβασαν τὰ πανιά, καὶ τὸ καράβι στεκόταν ἀκίνητο σχεδόν, στὴν γαλήνια θάλασσα. Γύρω ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες βασιλεῦσε βαθεῖα κι' ἀπόλυτη σιγή.

Μὲ χαμηλὴ φωνὴ πού ἔτρεμε λιγάκι ἀπὸ τὴν συγκίνηση, τὸ κοριτσάκι ἔξακολούθησε ὑστερα ἀπὸ λίγο:

— Καὶ ὑστερα, ὅταν ἔλειψε ἡ μαμά, ἐσύ μοῦ χάρισες ὅλη σου τὴν ἀγάπη, ἐσύ μὲ παρηγόρησες. Πῶς νὰ μὴ γίνω λοιπὸν καλὴ ἔτσι πού μ' ἀναθρέψατε ἐσεῖς οἱ δύο, ἐνῶ αὐτὸς ἐδῶ...

— Αὐτός, τὴν ἔκοψε ὁ πατέρας της μὲ σοβαρὴ φωνή, αὐτὸς μικρούλα μου δὲν ἀνατράφηκε σὰν καὶ σένα καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν λυπόμαστε περισσότερο, παρὰ νὰ τὸν κατα-

κρίνουμε. Κάθε ἄνθρωπος πού γεννιέται, Σούζη μου, ἔχει μέσα του ὅλα του τὰ προτερήματα καὶ ὅλα του τὰ ἐλαττώματα καθὼς καὶ ὁρισμένες προδιαθέσεις γιὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν περισσότερο τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ προτερήματα του. Εἶναι πολὺ σοβαρὰ αὐτὰ πού σοῦ λέω τώρα, καὶ δὲν ξέρω ἀν τὸ παιδικό σου μυαλὸ τὰ καταλαβαίνει, ἀλλὰ ὅλα τὰ παιδιὰ, κοριτσάκι μου, εἶναι φυσικὸ νὰ μοιάζουν στὸν πατέρα τους καὶ στὴν μητέρα ἢ τουλάχιστον στοὺς προγόνους τους. Εἶναι λοιπὸν πιθανόν, ἢ μάλλον εἶναι βέβαιο, πῶς ἀν τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν δικό μας, ἀν ἦταν ἀδελφός σου, Σούζη μου, θὰ ἦταν καλὸ καὶ τρυφερὸ καὶ ὑπάκουο. Μὰ ἀναστημένο ἀπὸ γονεῖς πού δὲν εἶχαν τὴν παρμηκρὴ ἀνατροφή, ἀπὸ ἀνθρώπους ἀγροίκους καὶ πρόστυχους, δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ κληρονομήσῃ τὰ ἐλαττώματά τους, ἀφοῦ σ' αὐτοὺς τὰ ἐλαττώματα εἶναι ἰσχυρότερα ἀπὸ τὰ προτερήματά τους. Δὲν πρέπει λοιπὸν κανεὶς νὰ κατηγορῇ αὐτόν, ἀλλὰ τὴν μοῖρα πού τὸν ἔκανε νὰ γεννηθῇ σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον ἀπ' ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ καὶ ὅπου βλέπει κάθε μέρα τὰ χειρότερα παραδείγματα.

— Λοιπὸν, μουρμούρισε τὸ κοριτσάκι, δὲν μπορεῖ τώρα πιά νὰ διορθωθῇ μὲ κανένα τρόπο;

— Μὲ κανένα, ἐκτὸς ἀν ἡ τύχη τὸν κάνῃ νὰλλάξῃ περιβάλλον. Καὶ πάλι θὰ ἔπρεπε ἡ καρδιά του νὰ μὴν ἔχει πάθει πώρωση καὶ νὰ ἔχῃ ὁ ἴδιος τὴν δύναμη νὰ παλέψῃ μὲ τίς κακὲς του τάσεις. Μὰ ἀρκετὰ μιλῆσαμε γι' αὐτὸ, κορούλα μου.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AΛKIAHΣ

ΒΡΑΔΥ

Τώρα πιά ἡ γιαγιά δὲ βλέπει τὰ σούραπια της νὰ πλέθῃ, καὶ στ' ἀγγόνι της φωνάζει πῶς τὸ θέλει, καὶ νὰ τρέξῃ.

Πῶς τὸ θέλει, τοῦ φωνάζει νὰ τοῦ πῇ ἕνα παραμῦθι· νὰ τοῦ πῇ τὴ Σταχτοπούτα, τὸ κουκί καὶ τὸ ρεβῦθι.

Κι' ἄλλα ἀκόμα. κι' ἄλλα ἀκόμα, ὡς νὰ δῇ τὸν ἀγγελό του, πού θάρθῃ νὰ παραστήκῃ πάλι στὸ προσκεφάλό του.

K. Π. ΛΕΥΚ.

Ο ΗΛΙΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

— Μιὰ γιὰτὶ εἴσαπτε εὐτυχισμένοι;

— «Ε, νά! γι' αὐτὸ: Ὅταν εἴμαστε πλούσιοι στὸ σπῆτι μας, ὁ γέρος μου κι' ἐγὼ δὲν εἶχαμε μιὰ ὥρα ξεκούραστη. Δὲν εἶχαμε καιρὸ νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὴν ψυχὴ μας, οὔτε νὰ προσευχηθοῦμε. Πόσο κουραζόμαστε! Μουσαφίρεους εἶχαμε ταχτικά. Τί νὰ τοὺς φιλέψουμε; Τί νὰ τοὺς ἐτοιμάσουμε γιὰ νὰ τοὺς κάνουμε ἐντύπωση; Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἐννοίες. Ὑστερα ἔπρεπε νὰ βλέπουμε τοὺς ἐργάτες πού ζητοῦν εὐκαιρία γιὰ νὰ μὴν κάνουν τίποτα καὶ νὰ φάνε ἕνα κομμάτι παραπάνω. Προσπαθοῦσαμε νὰ διατηρήσουμε τὴν περιουσία μας. Νά, μιὰ ἁμαρτία. Εἶχαμε κι' ἄλλες σκοτῶρες: Μήπως ὁ λύκος πνίξῃ κανένα πρόβατο ἢ μοσχάρι; Μήπως οἱ κλέφτες ἀρπάξουν τὰ πρόβατα; Οὐτε στὸ κρεβάτι δὲν ἤσυχάζαμε. Ποῦ νὰ μὰς κολλήσῃ ὕπνος! Οἱ προβατίνες μποροῦσαν νὰ πλακώσουν τὰ ἀρνιά. Σηκωνόμαστε λοιπὸν καὶ πηγαίναμε νὰ ἰδοῦμε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, τὴ νύχτα. Μόλις ἤσυχάζαμε, καινούργια φροντίδα. Πρέπει νὰ προμηθευθοῦμε χόρτο γιὰ τὸ χειμῶνα. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἐφθάναν ὅλ' αὐτά, ἐγὼ κι' ὁ γέρος μου δὲν εἴμαστε σύμφωνοι. Αὐτὸς ἔλεγε: «Ἔτσι πρέπει νὰ κάνουμε» Κι' ἐγὼ ἀπαντοῦσα: «Ὅχι, δὲν πρέπει ἔτσι». Καὶ τότε μαλώναμε. Νά, ἄλλη ἁμαρτία. Ἔτσι ζύσαμε περνώντας ἀπὸ τὴ μιὰ φροντίδα στὴν ἄλλη. Ποτὲ δὲ γνωρίσαμε τὴν εὐτυχία.

— Καὶ τώρα;

— «ὦ! τώρα, ὅταν ξυπνοῦμε, ὁ γέρος μου κι' ἐγὼ, μιλοῦμε ἀγαπημένα καὶ μονιασμένα. Γιατὶ νὰ λογοφέρουμε; Γιατὶ νὰ σεκλητισθοῦμε; Δὲν ἔχουμε ἄλλη συλλογὴ, παρὰ πῶς νὰ ὑπηρετήσουμε τὸν κύριό μας. Ἐργαζόμαστε μ' εὐχαρίστηση, κατὰ τὴ δύναμή μας, γιὰ νὰ μὴ ζημιωθῇ ὁ ἀφέντης καὶ γιὰ νὰ κερδίσῃ. Ὅταν γυρίζουμε ἀπ' τὴ δουλειὰ τὸ μεσημέρι, τὸ φαγὶ μὰς περιμένει. Τὸ βράδυ τὸ ἴδιο. Τίποτα δὲ μὰς λείπει. Ἐχουμε ὅ,τι μὰς χρειάζεται. Ἄν κάνη κρύο ζεσταίνόμαστε στὴ φωτιά, ὑστερα ἔχουμε καὶ μιὰ γούνα. Κι' ἔπειτα ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ μιλοῦμε, νὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν ψυχὴ μας καὶ νὰ προσευχώμαστε. Πενήντα χρόνους τρέχαμε πίσω ἀπ' τὴν εὐτυχία, καὶ μονάχα σήμερα τὴ βρήκαμε.

Οἱ ξένοι χαμογέλασαν.

Ὁ Ἡλίας τοὺς εἶπε:

— Μὴν παραξενεύεστε, ἀδελφοί

μου, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀστεῖα. Εἶναι ἡ ζωὴ. Εἴμαστε ἀνόητοι ἢ γριά μου κι' ἐγὼ: κλαίγαμε στὴν ἀρχὴ γιὰτὶ εἶχαμε χάσει τὴν περιουσία μας. Μὰ τώρα ὁ Θεὸς μὰς φανέρωσε τὴν ἀλήθεια, κι' ἀν σὰς τῇ λέμε, δὲν εἶναι γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ὥρα κουδεντιάζοντας, εἶναι γιὰ τὸ καλὸ σας.

Ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ εἶπε:

— Νά, μιὰ φρόνιμη ὁμιλία. Αὐτὸ πού λέει ὁ Ἡλίας εἶναι ἡ καθαρὴ ἀλήθεια κι' ἔτσι εἶναι γραμμένο καὶ στὰ ἅγια βιβλία.

Οἱ ξένοι δὲν γελούσαν πιά. Ἀρχισαν νὰ συλλογίζονται καὶ κάθισαν γιὰ πολλὴ ὥρα χωρὶς νὰ μιλοῦν.

(Ἀπὸ τὰ «Παιδικὰ» τοῦ Τολστόϊ)

ΣΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

KB'

Ἐτρωγαν ὥστόσο μὲ τὴν ἴδια ὄρεξη. Μιὰ στιγμὴ ὁ Γεώργιος εἶπε: — Τί κρέμα νὰ μὴν ἔχουμε καὶ λίγο ἀλάτι, νὰ νοστιμίσουν οἱ πατάτες μας.

— Ἡ ζάχαρη, εἶπε ὁ Διχουδάκης· θὰ νοστιμίζουν καλύτερα.

Κόντευαν νὰ τελειώσουν τὸ λιτό καὶ κάπως ἀνοστο δείπνο τους, ὅταν ἀξαφνα ἀκουσαν θόρυβο... Οἱ μπουκιές, πού μόλις εἶχαν μασσήσει, στάθηκαν στὸ λαιμό τους. Μὰ στάθηκαν καὶ τὰ χέρια τους, πού κρατοῦσαν ἀπὸ μιὰ μισοφαγωμένη πατάτα.

«Ἄν εἶναι ὁ λύκος, χαθήκαμε!» συλλογίστηκαν.

Ὅχι, δὲν ἦταν ὁ λύκος. Ἦταν ὁ σκύλος τοῦ δασοφύλακα, πού τὸν εἶχαν ξαπολύσει γιὰ νὰ τοὺς βοῇ. Τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ ὁ ἀφεντικός του καὶ ὁ γιατρός.

Ἔτσι τοὺς πέρασε ὁ φόβος τοῦ λύκου. Ὑστερα ὅμως τοὺς ἤρθε ἄλλος: ὁ φόβος τῆς φυλακῆς!

Γιατὶ ἅμα σταμάτησε ὁ σκύλος καὶ πλησίασαν οἱ δύο ἄντρες, ὁ δασοφύλακας μὲ τὴ χοντρή του φωνὴ τοὺς εἶπε αὐστηρὰ:

— Μικροὶ μου κύριοι, ἐκάματε πολὺ ἄσχημα νὰ νάψετε φωτιά στὴν ἀκροδασιά. Ἄν φυσοῦσε ἀέρας, θὰ καίγόνταν ὅλο τὸ δάσος. Πάλι καλὰ πού δὲ γινήκατε ἐμπροσθέντες. Τί βλέπω ὅμως; Κλέψατε πατάτες!

Οὐ, κλέφτες!... Ἐμπρός! Γοήγορα! στὴ φυλακή!

Τὰ παιδιά δὲν εἶδαν πῶς ὁ δασοφύλακας, μιλώντας ἔτσι, ἔκανε νόημα τοῦ γιαιτροῦ. Καὶ μὲ κατεβασμένα κεφάλια, σὰν ἐνοχοί, σὰν κατὰ δι-
κοί, τὸν ἀκολούθησαν. Ὁ γιατρός, πού ἔκανε κι' αὐτὸς τὸ θυμωμένο, ἐρχόταν ἀπὸ πίσω. Κι' ὁ σκύλος περπατοῦσε στὸ πλάϊ τους.

Μιλὰ δὲν ἐβγαζε κανένας. Κι' ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο, πού φάνηκε στὰ παιδιά ἕνας αἰώνας, ἔφτασαν στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακα.

— Σὰς ἀφίνω ἐδῶ μὲ τὸ σκύλο, τοὺς εἶπε αὐτός. Μὴν τὸ κουνήσετε

γιατί θα σ'αυ κανη κομμάτια. Γιατρέ, π'αμε μέσα να ξαναδ'ητε την 'αρωστί σας.

Τὰ παιδιὰ εἶναι καταλυπημένα. Ὁ Πετρούκης συλλογιέται τὸν παπποῦ καὶ τὴ γιαγιά. Πόσο θὰ στενοχωρηθοῦν ἅμα μάθουν πὼς τὸν ἔβαλαν φυλακή!

Ἀλλὰ ἡ πόρτα ἀνοίγει, τὰ φωνάζουν στὴν κάμαρα τῆς ἄρρωστης, ποὺ εἶναι πλυγισμένη στὸ κορεββάτι καὶ τοὺς λέει:

— Μικροὶ μου φίλοι, ὁ γιατρός μου ἔσωσε τὴ ζωή. Κι' ἐγώ, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, παρακάλεσα τὸν ἄντρα μου νὰ σ'αυ δώσῃ χάρη. Σ'αυ τὴ δίνει, εἴστε ἐλεύθεροι. Νὰ τὸ θυμᾶστε ὅμως καὶ νὰ μὴν τὸ ξανακάνετε!

Οἱ ἔνοχοι τὸ ὑπόσχονται. Εὐχαριστοῦν τὴν καλὴ γυναῖκα, ἀποχαιροεῖται τὸ δασοφύλακα, ποὺ χαμογελά πονηρὰ, καὶ φεύγουν μὲ τὸ γιατρό γιὰ τὸ σπίτι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΥΛΛΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ περασμένο καλοκαίρι γνωρίστηκα μ' ἕνα χαριτωμένο μικρούλη μὲ σγουρὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ παχουλὸ κορμὶ ὅλο λακκάκια. Τὸν ἔβλεπα συχνὰ στὴν ἀμμουδιά μαζί μὲ τὴν ἀδελφούλα του, ἕνα ξανθὸ σὰν κι' αὐτόν, ὅμως πολὺ ἀδύνατο, ψηλὸ κορίτσι, καὶ τὴ γερμανίδα τοὺς δασκάλα. Μιὰ μέρα, τοῦ γλύτωσα τὸ τόπι τοῦ ποὺ ἔφευγε στὰ νοκτὰ. Μιὰ ἄλλη, τοῦ ἔχτισα ἕνα πύργο δικῆς μου ἐπὶ νόησης πάνω στὸν ἄμμο. Ἔτσι, μοῦ χάρισε τὴν πολυτιμὴ παιδιὰτικὴ ἐμπιστοσύνη του. Τὴν ἀγάπη του δὲ θ' ἄθελα νὰ πῶ. Γιατὶ αὐτὴν ὁ μικρούλης μου φίλος τὴν εἶχε ὁλόκληρη κι' ἀμέριστη γιὰ τὴν ἀδελφούλα του.

Ἦταν κάτι παράξενο, ἀλήθεια, ἡ πρωτόκουστη λατρεία τοῦ χαϊδεμένου αὐτοῦ παιδιοῦ γιὰ τὴν ἀδύνατη κοπελλούλα. Τὴν ἀκολουθοῦσε σὰ σκιά. Τὴν κοίταζε στὰ μάτια, τί θὰ πῇ καὶ τί θὰ κάνῃ, γιὰ νὰ κάνῃ ἢ νὰ πῇ κι' αὐτὲς τὸ ἴδιο. Καὶ σὰν ἄφηνε κάπου πάνω στὸν ἄμμο τὸ σάκκο, τὴν ὀμπρὸν τῆς ἢ τίποτα ἄλλο, κι' ἀπομακρύνονταν, καθόταν αὐτὸς στὸ πλάι σὰν τὸ πιστὸ σκυλάκι καὶ τὰ φύλαγε, μὴ βάλει κανεὶς βέβηλο χέρι ἐπάνω τους. Αὐτὸ ἦταν ἡ μανία του. Τὸ μάθανε ὅλοι γύρω καὶ διασκεδάζαν πειράζοντάς τον, τὸν μικρούλη. Χυμοῦσαν τάχα πὼς θάρ-πάξουν κάτι. Κι' αὐτὸς, γινόμενος θηριό. Νύχια καὶ δόντια καὶ κλωτσιὰς ἐπιστρατεύονταν μὲ μιὰς. Καὶ δὲς τοῦ γέλια οἱ ἄλλοι, καὶ δὲς τοῦ συζητήσεις οἱ ἀργόσχολοι γιὰ τὸ «παράξενο φαινόμενο».

Ὅσο γιὰ μένα, τῷ βρισκα σπάνιο, μὰ φυσικὸ τὸ κάτω κάτω, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τῷ βρα ὀλιβερά συγκινητικό:

— Κάποιο προμάντεμμα, ἴσως... μοῦπε μιὰ μέρα, κουνώντας λυπημένα τὸ κεφάλι, ἡ δασκάλα. Καὶ μὲ δύο τρία μισόλογα, πολλὰ ἀποσιωπητικὰ καὶ περισσότερα ἀναστενάγματα μοῦ-

δωσε νὰ καταλάβω πὼς ἡ δύστυχη μικρούλα ἦταν φθισική...

Πέρασε καιρός. Οἱ φθινοπωρινὲς ὕφασες κι' οἱ θολὲς μέρες μ'αυ δώ-ξαν ἀπὸ τὴν ἀμμουδιά. Οἱ φίλες ποὺ εἶχαν δεθεῖ πάνω στὸ κῆμα, οἱ πρόσκαιρες γνωριμίες, σκορπίστηκαν σὺν τῆς τέσσαρες ἀνέμους. Ἔτσι ἔχασα ἀπ' τὰ μάτια τὸν χαριτωμένο μου σύντροφο μὲ τὴ φτωχή του ἀδελφούλα. Ὅμως τοὺς συλλογιζόμουν συχνὰ καὶ τοὺς δυό. Πιότερο ἐξαιτίας τῆς μικρῆς. Δυὸ χαρούμενα γαλάζια ματάκια μὲ λίγα χρυσόμαλλα τριγύρω, ἀντικρουμένα σὲ ἰδιότροπο πέρασμα τῆς τύχης, ξεχνιόταν πολὺ γρήγορα, σὰν δὲν ἔχουν στὸ πλάι τὴν σουρντίνα κάποιας ὀλιμμένης νότας.

Τοὺς συλλογιζόμουν λοιπὸν συχνὰ, κι' ἀναρωτιόμουν τί νάχαν ἀπογίνει.

Μιὰ μέρα, μέσα σὲ κάποιο μισο-γυμνωμένο κῆπο ποὺ μύριζε μούχλα κι' ἐγκατάλειψη, ἀνακάλυψα τὰ ξανθὰ μπουνάκια καὶ τὴν στοργικὴν ἐμφάνισή τοῦ μικροῦ μου φίλου. Ἐκ-φνιάστηκα χαρούμενα. Πῆγα νὰ τοῦ φωνάξω. Μὰ στάθηκα, σκανδαλισμέ-νη ἀπ' τὴς κινήσεις του: Σκαρφαλω-μένος σ' ἕνα δέντρο, κρατοῦσε στὰ παχουλὰ χεράκια του ἕνα τεράστιο κουδάρι καὶ μὲ τὴν κλωστή προσπα-θοῦσε... Τί προσπαθοῦσε ἀλήθεια; Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω εὐθὺς-εὐ-θύς. Ἦταν τόσο ἀφάνταστο! Προ-σπαθοῦσε, ἔδρωνε, ἀγωνιζόταν νὰ δέ-σῃ πάνω στὰ κλαδιά τὰ ἐτοιμόρροπα φύλλα! Κι' ἦταν τόσο ἀπορροφημέ-νος σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, κι' ἔδειχνε τόση σοβαρότητα τὸ πάντα γελαστὸ μουτράκι του, τέτοια θέληση, ἐπιμο-νή κι' ὑπομονή τὸ σουρωμένο στο-ματάκι, ποὺ δυσκολεύτηκα πολὺ νὰ ξεδιαλύσω ἂν ἦταν παιχνίδι τοῦτο, γιὰ τίποτε ἄλλο. Αὐτὸς ἐκεῖ ἔμοιαζε νὰ κυνηγοῦσε τοῦλάχιστο τὸν τετρα-γωνισμό τοῦ κύκλου! Ὅπως καὶ νά-χη ἦταν μιὰ σκηνὴ χαριτωμένα κω-μική. Ἡ κλωστή, ἀτίθαση πολὺ σ' ἄμαθα δαχτυλάκια του, δὲν πήγαινε μὲ μιὰς καὶ ποὺ τὴν ἔστελγε αὐτὸς.

Κι' ἂν κάπου τὰ κατάφερνε, ἄλλο μαρτύριο πάλι: τύλιγε, τύλιγε, τύλι-γε μ' ἀξιώσυνη καὶ βιάσῃ τὸ νῆμα γύρω στὸ κλαδί. Νά, τέλειωσε. Πάει νὰ τὴ δέσῃ. Μά, βάζει τόση καρδιά καὶ τόση δύναμη ποὺ ἡ κλωστή, κράκ, ... σπινεὶ γλυστράει ἀπ' τὸν τόπο τῆς, κι' ὁ ἐπίδεσμος χαλάει. Καὶ πάλι ἀπ' τὴν ἀρχή, δίχως βα-ρεμό. Ὡς ποὺ δὲν μπόρεσα πιά νὰ κρατηθῶ: «Μπέμπη», τοῦ φώναξα μέσα ἀπ' τὰ κάγκελα. Γύρισε, μὲ εἶ-δε. Πέταξε τὴν κουδάριστρα του. Κα-τέβηκε κατακυλόντας, κι' ἔτρεξε κοντά μου.

— Τί ἔκανες αὐτοῦ; τὸν ρώτησα.

Μὲ κοίταξε ἀμήχανα, τὸ δάχτυλο στὸ στόμα, καὶ τᾶλλο χέρι πίσω ἀπ' τὴν ῥάχη. Ὑστερα, σὰ νὰ πῇρε κά-ποια μεγάλη ἀπόφαση ὁ μικρούλης Μπέμπη, μὲ τράβηξε, ἀπὸ τὴ φού-στα, μυστηριώδικα, στὸν κῆπο. Μ' ἔκανε νὰ κάσω ἐκεῖ σ' ἕνα σκαμνί, σκαρφάλωσε στὰ γόνατά μου, κι' ἀρ-χισε νὰ μοῦ λέει, κοιτάζοντας γύρω μὲ φόβο:

— Ξέρεις, ἡ Τίνα εἶναι ἄρρωστη. Πολὺ ἄρρωστη... Δὲν παίζει πιά κρυφτὸ μαζί μου. Οὐτε καὶ τὸν λύ-κο, οὐτε καὶ τίποτα, τίποτα πιά. Ὅ-λο μονάχος παίζω πιά... ὅλο μονά-χος. Καὶ στενοχωριέμαι ξέρεις, μο-νάχος. Τί νὰ κάνω; Παιχνίδια, ἐγώ, δὲν ξέρω. Ἡ Τίνα τᾶξερε ὅλα. Χω-ρίς τὴν Τίνα, εἶναι ἄσχημα ὅλα τὰ παιχνίδια. Τί νὰ κάνω; Κάθε μέρα, κάθε μέρα, ἔρχεται ὁ γιατρός. Κρυ-φομιλᾶνε αὐτὸς κι' ἡ μητερούλα. Αὐτὸς μιλάει, κι' ἡ μητερούλα κλαίει. Γιατί; Ἡ μητερούλα ὅλο κλαίει, ἡ Τίνα πιά δὲν παίζει. Οὐφ!... Χτές, ἦρθε πάλι ὁ γιατρός. Οὐφ!... νὰ τοῦ δώσω μιὰ!... Ἦρθε ὁ γιατρός, ἐγώ... μὴ μὲ μαλλώνεις! Ξέρω ἡ-ταν κακὸ ἔργω, κρύφτηκα κάτω ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα. Ἦθελα νὰ μάθω γιατί κλαίει ἡ μητερούλα. Κρύφτηκα, κι' ἄκουσα Κανέναν δὲν μὲ εἶδε. Ξέ-ρεις τί ἔλεγε ὁ γιατρός; Νά:—Κι' ὁ Μπέμπης φούσκωσε τὰ μάγουλα γιὰ νὰ χοντραίνει τὴν ψιλὴ φωνίτσα του—«Κυρία μου, ὕπομονή. Δέ-στε πόσο φύλλα, πόσο φύλλα χα-μηλά. Σὰν πέσουν καὶ τὰ τελευταία, ἡ φτωχὴ μικρούλα θὰ μ'αυ φύγῃ». Γιὰ τὴν Τίνα τᾶλεγε. Μὰ ἐγὼ δὲ θέλω, δὲ θέλω, νὰ μ'αυ φύγῃ ἡ Τινούλα.

Σώπασε. Κι' ἐγώ, κατάβαθα τα-ραγμένη, δὲ σκεφτόμουν νὰ μιλή-σω. Μὰ ὁ μικρὸς φύλαγε κάτι. Καὶ καθὼς τοῦ φάνηκε πὼς ἀργοῦσα, «Ἐ, δὲν καταλαβαίνεις;» μοῦ φώ-ναξε μὲ θυμό. «Τὰ δένω γιὰ νὰ μὴν πέσουν». Καὶ σὲ λίγο, γλυκὰ, παρα-

κλεστικά, τρίβοντας τὸ ξανθὸ του κεφάλι στὸν ὦμο μου:

— Πές... Ὅθ μὲ βοηθήσῃς;

(Διασκεῖ)

ΜΑΡΙΑ ΔΡΟΣΟΥ

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

ΛΑΓΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕ-νας γέρος καὶ μιὰ γριά, ποὺ γιὰ μόνη τους περιουσία εἶχαν ἕνα καλυδόπιτο.

Γιὰ νὰ βγάζουν τὸ καθημερινό τους, ὁ γέρος πήγαινε στὸ δάσος κι' ἔκοθε ξύλα καὶ τὰ πουλοῦσε στὴν ἀγορά, κι' ἡ γριά τότε ξενόπλενε, καὶ τότε τραβοῦσε στὸν κάμπο καὶ στὰ χωράφια καὶ μάζευε ἀγριολάχανα.

Κάποτε ὁ γέρος γυρίζοντας φορ-τωμένος ξύλα, δῖψαε κι' ἔστριψε ἀ-πὸ τὸ δρόμο του γιὰ ἕνα πηγάδι ποὺ τὸ ἤξερε κάπου ἐκεῖ κοντά.

Σὰν ἔφτασε σ' αὐτό, ξεφορτώθηκε τὰ ξύλα κι' ἔσκυψε νὰ βγάλῃ νερό, μὰ εἶδε πὼς ἀπὸ λάθος εἶχε πάει σ' ἄλλο ποὺ ἦταν ξεροπήγαδο. Τότε τοῦ φάνηκε πὼς ἡ δῖψα του ἄναψε πῖο πολὺ καὶ φώναξε ἀναστενάζοντας:

— Ἀχ! ἄλλοι μοῦ δὲν ἀντέχω πιά, θὰ σκάσω ἀπὸ τὴ δίψα.

Ἐκεῖ ποὺ τᾶλεγε αὐτά, νὰ καὶ τοῦ παρουσιάσεται ἕνας ἀράπης καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί μὲ θέλεις καὶ μὲ φώναξες: «Ἀλῆ μου».

Ὁ γέρος τᾶχασε σὰν τὸν εἶδε μπρο-στά του καὶ μὲ κομμένη φωνή ποὺ ἔδωκε ἀπ' τὰ τρεμάμενα κατακλει-δια του, τοῦ εἶπε πὼς δὲν τὸν φώ-ναξε, παρὰ πὼς πῆγε στὸ πηγάδι νὰ πῇ νερὸ ποὺ διψοῦσε καὶ ἀφοῦ δὲν βρῆκε φώναξε. Ἀχ, ἄλλοι μοῦ.

— Στάσου λίγο τοῦ λέει ὁ ἀράπης. Καὶ ἀφε-σῶσε κατέβη στὸ πηγάδι, καὶ ἀνέβη ἀπ' αὐτὸ κρατώντας ἕνα κάδο γεμάτο νερό, κι' ἔδωσε τοῦ γέ-ρου νὰ πῇ.

Ὁ γέρος σὰν χόρτασε ἀπὸ τὸ κρύο νερὸ τοῦ εἶπε:

— Τὴν δροσιά του νάχῃς πάντα ποὺ μὲ δροσίσει καὶ δὲν πῆγα σκα-σμένος ἀπ' τὴ δίψα.

Ὁ ἀράπης εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴν εὐχὴ τοῦ γέρου καὶ τὸν ρώτησε πὼς βρέθηκε ἐκεῖ, καὶ σὰν ἄκουσε τὸ γιατί πῆγε καὶ μὲ τί τρόπο ζεῖ, κα-τέβηκε πάλι στὸ πηγάδι καὶ ἀνέβασε ἀπ' ἐκεῖ μέσα ἕνα γαῖδαρο, τοῦ τὸν ἔδωσε καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἄμα τὸν χτυ-πάει μὲ τίς παλάμες του στὰ καπού-λια, ὁ γαῖδαρος θὰ βγάλῃ ἀπὸ τὰ ρουθούνια του φλουριά, κι' ἔτσι δὲν θ' ἀναγκάζεται πιά νὰ πηγαίνει στὸ δάσος γιὰ ξύλα.

Τὸν εὐχαρίστησε γεμάτος χαρὰ ὁ γέρος, γιατί δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους

τοὺς ἀνθρώπους ποὺ λέει ἡ παροι-μία, πὼς ὅταν τοὺς χαρίζουν γαῖδα-ρο τὸν κοιτάζουν στὰ δόντια, καὶ παίρνοντάς τον, σκέφθηκε, πὼς καὶ φλουριά νὰ μὴ τοῦκανε, πάλι ἔδωκε ὠφελήματος ἀπ' τὸ δῶρο τοῦ ἀράπης, ἀφοῦ θὰ τὸν ἀνακούφιζε στὸ δρόμο καὶ στὸ φόρτωμα τῶν ξύλων.

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη τοῦ φόρτωσε κιόλας τὰ ξύλα ποὺ εἶχε κουβαλήσει ἀπὸ τὸ δάσος ὡς τὸ πηγάδι μόνος του, καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ κα-λυδόπιτό του.

Ἀφοῦ προχώρησαν λίγο, ὁ γαῖδα-ρος ἄρχισε νὰ περπατᾷ ἀργά, καὶ ὁ γέρος γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ τρέξῃ τὸν κτύπησε ἀπαλὰ στὰ καπούλια.

Μὰ πῆγε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν χαρὰ του σὰν εἶδε νὰ ξεπετιοῦνται ἀπὸ τὰ ρουθούνια του φλουριά, καὶ δὲν ἔδωκε τὴν ὥρα νὰ φτάσῃ στὸ σπίτι του. Κἀνὲ στιγμή ποὺ περνοῦσε τὴ νόμιζε αἰῶνα.

Ἄμα καμμιὰ φορὰ ἔφτασε στὸ κα-λυδόπιτο, μπῆκε μὲ τὸν γαῖδαρο ὁλόσω μέσα καὶ φώναξε γεμάτος χα-ρὰ στὴ γυναῖκα του:

— Γριά, μαντάλωσε τὴν πόρτα καὶ στῶσε κάτω ἕνα σεντόνι νὰ μαζέ-ψουμε τὰ φλουριά ποὺ θὰ ξεπετάγῃ ὁ γαῖδαρος ἀπὸ τὰ ρουθούνια του.

Ἡ γριά ποὺ ἄκουσε τὰ λόγια του, σταυροκοπήθη καὶ εἶπε:

— Ἐλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά, νὰ μὲ βοηθήσετε τὴ μαύρη γιατί ὁ γέρος μου τρελλάθη.

Ὁ γέρος ἀνοίξε τὸ σεντόνι, πῆ-ρε ἕνα σεντόνι καὶ σὰν τὸ ἔστρωσε στὸ πάτωμα προσεχτικά, δὴγγησε στὴ μέση του τὸ γαῖδαρο.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ ἡ γριά ποὺ τὸν κοίταζε περίεργα, κουνῶσε ἀ-πελπιστικά τὸ κεφάλι τῆς κι' ἔλεγε:

— Πάει ὁ γέρος μου, τοῦ ἔστριψε ἡ βίδα, τί θὰ γίνω τώρα ἡ ἄμορη; Δὲ μ'αυ ἔφτανε ἡ φτώχεια μ'αυ ἔχου-με καὶ τὴν τρέλλα. Λυπήσου με, Θεέ μου Μεγαλοδύναμι, καὶ κάνε τὸ θαυ-μα σου...

Σὲ λίγο ὅμως ποὺ εἶδε τὸ γέρο νὰ χτυπᾷ στὰ καπούλια τὸ γαῖδαρο κι' ἐκεῖνος νὰ βγάλῃ φλουριά ἀπὸ τὰ ρουθούνια του, ἔτριβε τὰ μάτια τῆς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἂν ἦταν ξύπνια ἢ ὀνειρευότανε.

Ἐσκυψε καὶ πῆρε στὰ χεῖρα τῆς τὰ φλουριά ποὺ λαμποκοποῦσαν καὶ τὰ κουδούνισε. Τότε ἔδειξε τέτοια χα-ρά, ποὺ ἀγκάλιασε τὸ γαῖδαρο, τὸν φιλοῦσε στὴ μούρη καὶ τὸν φώναζε, χρυσέ μου καὶ Φλωριά μου, καὶ γυ-ρίζοντας στὸ γέρο τοῦ εἶπε πὼς ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς νὰ τὸν λέμε, Φλωριά, ὅπως τὸν ὀνομάτισα ἐγὼ τώρα.

Σὰν συνεφέρθησαν λίγο ἀπ' τὴν

πρώτη τους χαρὰ, μάζεψαν μὲ τὸ γέ-ρο τὰ φλουριά καὶ πῆγε ἐκεῖνος στὴν ἀγορὰ κι' ἔκανε διάφορα ψώνια, κι' ἔφαγαν οἱ γέροι φαγητὰ ποὺ ἀπὸ χρό-νια εἶχαν νὰ τὰ δακιμάσουν.

Ἀπ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶπαν «ἔξω φτώχεια», ἔχτισαν σπῖτι καὶ στὴν κα-λύτερη κάμαρα ἔβαλαν τὸ γαῖδαρο, καὶ τὸ φαί του τοῦ τὸ ἔδιναν σὲ μιὰ χρυσὴ λεκάνη καὶ τὸ νερό του σὲ χρυσὸ λεγέρι.

Περνοῦσαν ζωὴ χαριτάμενη, ὡς ποὺ μιὰ μέρα ὁ γέρος θέλησε νὰ πάῃ τὸ γαῖδαρο στὸν πεταλωτὴ νὰ τοῦ βάλῃ καινούργια πέταλα. Ἡ γριά δὲν τὸ ἤθελε μὰ ὁ γέρος δὲν τὴν ἄκουσε καὶ τράβηξε μὲ τὸ γαῖδαρο γιὰ τὸ πεταλωτήριο.

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ τὸν πῆγε στὸν πεταλωτὴ, ἐκεῖνος εἶχε πολλὴ δουλειὰ καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀφῇ ἐκεῖ καὶ νὰ γύριζε σὲ καμμιὰ ὥρα νὰ τὸν πάρῃ πεταλωμένο.

Ὁ γέρος τὸ δέχτηκε, γιατί τὴν ἱ-δια στιγμὴ εἶδε νὰ περνᾷ στὸ δρόμο ἕνας παλιὸς του φίλος καὶ τὸν φώνα-ξε νὰ πᾶνε στὸ καφετεῖο νὰ τὸν κε-ράσῃ καὶ νὰ κουβεντιάσουν.

Ὁ πεταλωτὴς σὰν ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ πεταλώσῃ τὸ γαῖδαρο, τὸν τρά-βηξε λίγο νὰ τὸν πᾶν στὴ θέση ποὺ ἔπρεπε κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν προχω-ροῦσε, ἀναγκάστηκε νὰ τὸν χτυπήσῃ στὰ καπούλια. Καὶ τότε ὁ γαῖδαρος ἔδωκε ἀπ' τὰ ρουθούνια του φλω-ριά, ποὺ καθὼς τὰ εἶδε ὁ πεταλω-τὴς νόμιζε πὼς ὀνειρευόταν. μὰ τὸν ξαναχτύπησε στὰ καπούλια καὶ ξα-νάδωκε ἐκεῖνος φλωριά.

Ἔτσι τοῦ πεταλωτὴ τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ τὸν ἀλλάξῃ, κι' ἀμέσως ἔ-κρυψε τὸν Φλωριά, πετάλωσε γρή-γορα-γρήγορα ἕναν ἄλλον ποὺ τοῦ ἔμοιαζε καὶ τὸν ἔδωσε τοῦ γέρου σὰν πῆγε νὰ τὸν ἐπιτήσῃ.

Ὁ γέρος μόλις ἔφτασε μὲ τὸ νέο γαῖδαρο σπῖτι καὶ τοῦ χρειαστήκανε λεπτὰ, τὸν χτύπησε στὰ καπούλια, μὰ ἐκεῖνος ἀντὶ νὰ βγάλῃ ἀπ' τὰ ρου-θούνια φλωριά, ἄρχισε νὰ κλωτσᾷ καὶ νὰ γκαρίζῃ δυνατὰ.

— Μπά, λέει ὁ γέρος, τοῦτος δὲν εἶναι ὁ Φλωριάς μας, μοῦ τὸν ἀλλάξε ὁ πεταλωτὴς.

Δὲν χάνει καιρὸ παίρνει τὸ γαῖ-δαρο καὶ μιὰ καὶ δυὸ γυρίζει στὸν πεταλωτὴ καὶ τοῦ εἶπε γιὰ τὴν ἀλ-λαγή. Μὰ ἐκεῖνος δὲν τὸ παραδέχτηκε καὶ σὰν ἄκουσε ἀπ' τὸ γέρο ποὺ ἔ-λεγε πὼς ὁ γαῖδαρος ποὺ τοῦ πῆγε γιὰ πετάλωμα ἔκανε φλωριά ἀπ' τὰ ρουθούνια, τὸν πῆρε στὴν κοροϊδία καὶ τοῦ εἶπε, «λάθος κάνεις» καὶ τὸν ἔδωκε.

Ἐναγύρισε ὁ γέρος στὸ σπῖτι του

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Βλέπετε την Κοκκινόσκουφίτσα. Βλέπετε όμως και το λύκο;

Ταξιδιώτης

στενοχωρημένος· εκεί τον ρώτησε η γριά αν βρήκε τον Φλωριά, κι' αφού άκουσε το όχι του, άρχισε να γκρι-νιάζει:

— Καλά να πάθης, μυχρε βοϊδαρά.

— Ξέρω τί θέλεις σύ, γριά, πού μου άνοιξης πάρα πολύ τη γλωσσάρα σου.

Λόγο με το λόγο τσακωθήκανε και δαρθήκανε οι δύο τους.

Ο γέρος απ' το θυμό του πήρε το δρόμο κατά τα χωράφια κι' απελπισμένος φώναξε:

Φταίει το κεφάλι μου, άχ, άλλοι, στο χάλι μου!

Έτσι περπατώντας χωρίς να το καταλάβη βρέθηκε στο πηγάδι του άράπη, και να σου ο ίδιος ο άράπης πού τον άκουσε και βγήκε.

— Τί τρέχει, τον ρώτησε, τί έπαθες;

— Το και τό, του απάντησε ο γέρος.

— Καλά στάσου λίγο και περίμε-νέ με να κατεβώ στο πηγάδι και να γυρίσω.

Όταν σέ λίγο ανέβηκε, του έδω-σε ένα μικρό και παλιό ταψί.

— Νά, πάρτο αυτό στο χαρίζω, και κάθε φορά πού θά θέλετε να φά-τε με τη γριά σου, θά το βάζεις στο τραπέζι και θά το λές: «Άνοιξε, τα-ψάκι μου, και βγάλε φαγιά για δυο ανθρώπους ή για τρεις, και για πολ-λούς αν έχετε μουσαφιρέους», κι' άμέ-σως θά γεμίσει το τραπέζι σας λογίων λογίων φαγητά πού θά είναι μέσα σε φαρφουρένια πιτάτα μαζί με κουτάλια πηρούνια και μαχαίρια άσημένια.

Όταν θάποτρώτε, θά λές, «Κλείσε, ταψάκι μου», και άμέσως θά χάνον-ται όλα απ' το τραπέζι και θά μέν-η πάνω σ' αυτό μονάχα το ταψί.

Παίρνοντάς το ο γέρος, έτρεξε με χαρά για το σπίτι του και σέ λίγο έφτασε εκεί λές και τα πόδια του είχαν φτερά.

Αμα μπήκε μέσα έβαλε στο τρα-πέζι το ταψάκι και του φώναξε:

«Άνοιξε ταψάκι μου, με φαγιά για δυο νομάτους», και σάν γέμισε το τραπέζι με διάφορα φαγιά θαύ-μασε η γριά του, πού πριν τή ιδεί τόν είχε μαλλώσει πώς της κουβά-λησε το παλιόταφο.

Αφού φάγανε και χορτάσανε του είπε ο γέρος, «κλείσε ταψί» και ά-μέσως το τραπέζι καθαρίστηκε· και γυρίζοντας στη γριά του πρόσθεσε:

— Βλέπεις, τώρα δεν έχουμε ά-νάγκη ούτε να ψωνίζουμε ούτε να μαγειρεύης, ούτε να πλένης πιτάτα και να σηκώνης το τραπέζι. Τουτό το δεύτερο χάρισμα του άράπη είναι καλύτερο από το πρώτο.

Από τότε οι γέροι περνούσαν με το ταψί καλά και ξένοιαστα.

Μιά ημέρα, η γριά, πού ήταν πο-λύ φαντασμένη, λέει στον άντρα της:

— Γέρο, να πās στο παλάτι και να προσκαλέσης τον βασιλιά, νάρθη με την ακολουθία του στο φτωχικό μας να του κάνουμε τραπέζι.

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τά μανίκια του φορέματος ήταν από μουσελίνα Ένα ζευγάρι μεταξωτές κλίτσες και παπουτσάκια λουστρίνια με φιομπες από πετραδάκια γαλά-ζια, συμπλήρωναν την τουαλέττα. Η μίς Μάργκαρετ έδωσε τα σγουρά μαύρα μαλλιά του παιδιού μ' ένα γαλάζιο φιδόγκο και ρίχνοντας μια ευχαριστημένη ματιά στο σύνολο πού παρουσίαζε η μικρή προστα-τευόμενη της, της είπε:

— Και τώρα πήγαινε στην κάμα-ρα της μαμμιάς και ρώτησέ την αν είναι έτοιμη.

Καθώς περνούσε από το μεγάλο διάδρομο η Μπέττυ κι' έβλεπε τα ω-ραία αγάλματα και τις εικόνες πού τόν στόλιζαν, κι' ένοιωσε τα πόδια της να βυθίζονται στο παχύ χαλί, σκέφθηκε ότι όλα τα όνειρα πού είχε κάνει, και προτού άποκτήσει την πε-ριουσία της, και τώρα ακόμη, δεν ή-ταν τίποτε μπροστά σ' αυτήν την πραγματικότητα. Και η χαρά της γινόταν ακόμη μεγαλύτερη όταν συλ-λογιζόταν πόσο πιδόωραϊότερα ακόμη θά ήταν στο δικό της το σπίτι.

Η σκέψη αυτή έκανε το πρό-σωπό της να λάμψη από ευχαρίστη-

ση και έτσι η κυρία Βάν-Κούρτ άν-τίκρυσε ένα πραγματικά χαριτωμένο θέαμα μπροστά της, όταν άνοιξε την πόρτα της στην Μπέττυ.

— Πραγματικώς, μικρούλα μου, έκανε, το φόρεμα αυτό σου πάει ω-ραιότατα. Είμαι πολύ καλή, είπα φι-λώντας τρυφερά το παιδί.

— Μου το είπε και η μίς Μάρ-γκαρετ, ότι το φόρεμά μου είναι ω-ραίο, απάντησε το κοριτσάκι σοβα-ρά. Αλλά αυτό μοναχά δεν φτάνει. Τό βλέπω και μόνη μου ότι δεν κά-νω πάντοτε έ,τι πρέπει να κάνω και δεν λέω έ,τι πρέπει να είπω. Και στενοχωριέμαι, έπειδή δεν θέλω να ντρέπεσθε για μένα.

— Μή στενοχωριέσαι καθόλου γι' αυτό, έκανε γελώντας η κυρία Βάν-Κούρτ. Με τον καιρό θά μάθης. Για την ώρα, το μόνο πού πρέπει να κά-νης είναι, όταν βρίσκεσαι με κόσμο να μιλάς όσο το δυνατόν λιγώτερο.

Οι ταξιδιώτες δεν γευμάτισαν εκεί-νο το βράδυ στην μεγάλη τραπεζα-ρία, όπως είχε έλπίσει η Μπέττυ.

Η κυρία Βάν-Κούρτ είχε πει να τους σερβίρουν σ' ένα άπομερο σα-λονάκι όπου θά ήταν μόνοι τους και θά μπορούσαν να συζητήσουν ελεύ-

(Ακολουθεί)

ΠΑΝ. Α. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

θερα για τα σχέδιά τους. Αλλωστε την Μπέττυ δεν την έννοιαζε και τό-σο. Φθάνει πού φόρεσε το μεταξωτό της φόρεμα και δεν έτρωγε μόνη της, κλεισμένη επάνω στην κάμαρά της.

Έντωμεταξύ είχε φθάσει και ο κύριος Μόρρις. Έτσι όλοι μαζί κα-τέστρωσαν τα σχέδια για έ,τι επρό-κειτο να κάνουν την επομένη, και αποφάσισαν για μικρότερο κόπο και χασομέρι να μοιρασθούν τα διάφορα ψώνια. Έτσι ο Ριχάρδος ανέλαβε να φροντίσει για τα έπιπλα και τα όρ-γανα της σάλλας της μουσικής, η μίς Μάργκαρετ θά διάλεγε τα έπιπλα της τραπεζαρίας και των δωματίων της υποδοχής, και η κυρία Βάν-Κούρτ θά ψώνιζε έ,τι χρειαζόταν για την κρεβδατοκάμαρα της Μπέττυ.

— Και λοιπόν; διαμαρτυρήθηκε ο κύριος Μόρρις. Για μένα τί θά μεί-νη; Θά είμαι δολότελα άχρηστος; Όχι, αυτό δεν θά γίνη. Αναλαμ-βάνω για λογαριασμό μου να φροντί-σω για έ,τι χρειάζεται για την κου-ζίνα. Εγώ είμαι νοικοκύρης κι' έχω σπίτι και ξέρω απ' αυτά τα πράγμα-τα πολύ περισσότερο απ' έ,τι η νεο-λαία απ' έδω, πρόσθεσε δείχνοντας την μίς Μάργκαρετ και τον άδελφό της. Με την βοήθεια της κυρίας Βάν-Κούρτ αναλαμβάνω να σάς στήσω μια τέλεια κουζίνα.

— Δεν άμφιβάλλω γι' αυτό κύριε Μόρρις, έκανε γελώντας η Μπέττυ. Ξέρω πώς όλοι σας θά φροντίσετε με τόσο ένδιαφέρον για μένα, ώστε σέ λίγο καιρό θά είμαι σάν βασίλισσα μέσα στο σπίτι μου.

Έτσι το άλλο πρωί, άμέσως μετά το πρόγευμα, η οίκογένεια Βάν-Κούρτ και ο κ. Μόρρις, συνοδευόμενοι από την Μπέττυ, ξεκίνησαν για τα μαγα-ζιά. Θά έμεναν έξω όλη την ημέρα και δεν θά γύριζαν στο ξενοδοχείο τους παρά πολύ άργά το βράδυ, την ώρα του φαγητού.

Τί διασκεδαστική ημέρα! Η Μπέττυ όλη ώρα έλεγε και ξανάλεγε στον έαυτό της ότι όνειρευόταν· και πού και πού τσιμπιόταν για να βε-βαιωθεί ότι ήταν ξύπνια.

Τά μαγαζιά της Νέας Υόρκης ή-ταν βέβαια τελείως διαφορετικά από τα μαγαζιά του Γκρήνμπορου. Ζη-τούσε κανείς να ιδή ένα κρεβάτι, μια ντουλάπα, μια τουαλέττα και του έδειχναν ένατό. Γύριζαν σέ άπέραν-τες αίθουσες όπου τα έπιπλα ήταν στιβαγμένα το ένα άπάνω στο άλλο, τους έδειχναν κάθε λογής έπιπλα, άλ-λα από σκούρο ξύλο, άλλα από ά-νοικτό, άλλα βαμμένα, άλλα βερνι-κωμένα, άλλα με χρυσά στολίδια, άλλα βαρειά και άλλα άπλούστερα,

μά όλα τόσο ωραία, τόσο περιποιη-μένα, τόσο κομψά, ώστε η Μπέττυ πήγαινε από το ένα στο άλλο, χωρίς να αποφασίσει πού να διαλέξη. Στο τέ-λος παρεκάλεσε την κυρία Βάν-Κούρτ να διαλέξη εκείνη έ,τι έβρισκε καλύ-τερο, και η έκλογή έπεσε σέ μια χα-ριτωμένη κρεβδατοκάμαρα από ξύλο βερνικωμένο άσπρο, ταπεταρισμένο μ' ένα θαλασσί μεταξωτό υφασμα γαρνιρισμένο με μπουκέτα από τριαν-τάφυλλα. Ο ένθουσιασμός της Μπέτ-τυ όταν είδε όλα αυτά τα ωραία έ-πιπλα συγκεντρωμένα, ήταν άπερι-γραπτος.

Ύστερα κατέβηκαν στο υπόγειο για να διαλέξουν έ,τι χρειαζόταν για την κουζίνα και τάλλα βοηθητικά δωμάτια, το λουτρό, το κελλάρι, το σιδηρωτήριο κ.τ.λ. Ποτέ η Μπέττυ

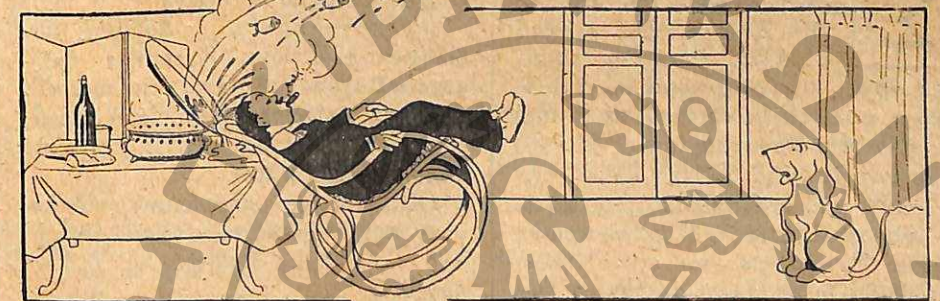
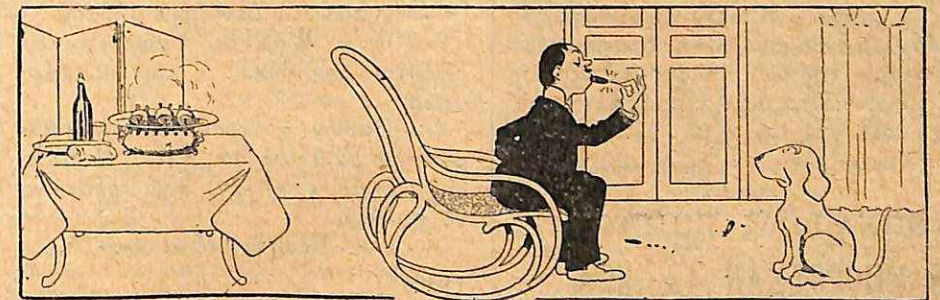
δεν θά πίστευε ότι μπορούσε να βρι-σκονται σ' ένα μονάχα κατάστημα, τόσα φουρνέλλα, τόσες καταρόλες, τόσοι λουτήρες, τόσες πιατέλες, τόσα πράγματα του νοικοκυριού, όσα άρ-κούσαν για να γεμίσουν, κατά την γνώμη της, όλα τα σπίτια της Νέας Υόρκης.

Επιτέλους αφού έμειναν έπί μια δολόκληρη ώρα κάτω στην κουζίνα ως πού να τελειώσουν τα ψώνια τους, ανέβηκαν και πάλι επάνω για να συ-ναντήσουν την μίς Μάργκαρετ πού διάλεγε τα έπιπλα της τραπεζαρίας.

— Σας παρακαλώ, μίς Μάργκα-ρετ, είπε η Μπέττυ, να βάλετε μαζί με τάλλα έπιπλα και δύο πολυθρό-νες. Μιά για την γιαγιά μου και μια για την άδελφούλα μου.

— Πολυθρόνες; Έκανε η κυρία

ΠΕΣΕ, ΠΗΤΑ, ΝΑ ΣΕ ΦΑΩ...

«Ο κ. Εὐθυμιαδάκης ανάβει το ποῦρο του και κουνιέται στην πολυθρόνα του. Μπροστά του στέκεται ο σκύλος του. Πίσω του, στο τραπέζι, τὸν περιμένει τὸ φαγητό του. Συγχρόνως λέει στὸ σκύλο φαιδρά: «— Ε, Ἀξόρ!.. Τί κάθεται κει; Περιμένεις τὸ φαί, νὰ πῶς στὸ στόμα σου νὰ τὸ φάς; Πῶς, πῆτα, νὰ σὲ φάω;... Ἀμ δέ; ἀν' ἔχης τύχη...». Κι' ἄξαφνα: «Μπά! μπά! τί βλέπω;... Πῶς ἔγινε αὐτό;... Πῶς ἔγινε πιά, τὸ βλέπετε...»

Βάν Κούρτ. Μά θά έχη, παιδί μου, στο σάλονι.

—“Όχι, θέλω μία πολυθρόνα για τραπεζαρία. Μοῦ φαίνεται πῶς μία καρέκλα δὲν θά εἶναι πολὺ βολικὴ γιὰ τὴ γιαιά μου. Κι' ἀκόμη θά ἤθελα μία πολυθρόνισα γιὰ τὴ μικρή μου ἀδελφούλα. Ξέρετε, κυρία, μιά ἀπ' αὐτὲς τίς ψηλὲς πολυθρόνισες ὅπου βάζουν τὰ μικρὰ παιδάκια.

— Δὲν περιμένεις πρῶτα νὰ ἀποκτήσης τὴ γιαιά καὶ τὴν ἀδελφούλα πού θέλεις, καὶ ὕστερα νὰ τοὺς ἀγοράσης ὅ,τι τοὺς χρειάζεται; ὡς τὴν σε ἡ κυρία Βάν-Κούρτ.

—“Όχι, κυρία. Θέλω, ὅταν ἔρθουν σπῆτι, νὰ τίς βροῦν τίς πολυθρόνες τοὺς ἔτοιμες.

—“Ἄς γίνῃ λοιπὸν ὅπως θέλεις. Καὶ ἡ κυρία Βάν-Κούρτ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ προσθέσουν στὰ ἐπιπλα πού εἶχαν διαλέξει, καὶ τίς δυὸ πολυθρόνες πού ἤθελε ἡ Μπέττυ.

Τὸ βράδυ ἡ Μπέττυ γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο ἐνθουσιασμένη. Στὸ τραπέζι τὸ στόμα της δὲν ἔπαψε μιά στιγμὴ νὰ μιλᾷ γιὰ τὰ ὥρατα πράγματα πού εἶχε ἰδεῖ στὰ μαγαζιά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΤΑ ΖΩΑ...

Ἀγαπητοί μου,

ΣΗΜΕΡΑ ἔλαβα καὶ τὸ ἑβδομο φυλλάδιο τοῦ «Φίλου τῶν Ζώων». Σὰς μίλησα κι' ἄλλη φορὰ γιὰ τὸ εἰδικὸ αὐτὸ—μηνιαῖο, νομίζω—περιοδικάκι, πού τὸ ἐκδίδει γιὰ τὰ παιδιὰ ἡ «Ἐταιρεία Προστασίας τῶν Ζώων», ἰδρυμένη ἀπὸ τὸ 1916. Τραβᾷ τὴν προσοχή μου ἓνα σκίτσο πού, κάτω ἀπ' τὸν τίτλο, πιάνει ὅλη τὴν πρώτη σελίδα. Τί νόστιμο πού εἶναι! Καθὼς διαβάζω σὲ ἄλλη σελίδα, σ' ἓνα σημεῖωμα ὅπου ζητεῖται «ὁ καλύτερος τίτλος», τὸ σκίτσο αὐτὸ, ἀμερικάνικο, παραχωρήθηκε ἀπὸ τὴν «Ἐταιρεία Ἀνθρωπιστικῆς Ἐκπαιδεύσεως» τῆς Βοστώνης. Γιὰ, νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν ποῖος τίτλος θά τοῦ ταίριαζε καλύτερα. Θὰ σὰς βοηθήσω λιγάκι νὰ τὸν βρῆτε καὶ νὰ πάρτε ἴσως τὸ βραβεῖο.

Παριστάνει δικαστήριο, κακουριοδικεῖο. Ἀλλὰ ὅχι ἀπ' τὰ συνηθισμένα. Γιατί δικαστὲς εἶναι διάφορα ζῶα καὶ κατηγορούμενος ἓνας ἄνθρωπος. Νὰ ὁ πρόεδρος στὴν ἔδρα του, σοφὸς καὶ ἐμβριθὴς μὲ τὰ ματογυάλια του: ἓνα γέρινο καὶ σοφὸ βέβαια ἄλλο. Ἐχει ἀνοιχτὸ μπροστά του τὸ Νόμο Προστασίας τῶν

Ζώων καὶ δείχνει μὲ τὸ χέρι του—τὴν ὁπλὴ του—τὸ ἄρθρο πού τιμωρεῖ τὸν παραβάτη. Σύνεδροι δὲν ὑπάρχουν, οὔτε εἰσαγγελεᾶς. Μόνο στὴ διπλανὴ ἑξέδρα, καθισμένοι σὲ τρεῖς σειρές, οἱ δώδεκα ἑνορκοί,—σκύλοι, γάτοι κτλ.—μερικὸι γυαλοφόροι κι' ὅλοι σοβαροί, προσεκτικοί κι' αὐστηροί σὰν τὸν κ. πρόεδρο. Φαίνεται ὅτι κληρώθηκαν κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ δικάσουν, ὅπως γίνεται στὰνθρωπινὰ δικαστήρια, γιατί στὸ τραπέζι τοῦ κ. προέδρου βλέπω καὶ μιά κινύψηλ κληρωτίδα, ἓνα δοχεῖο δηλαδή, ὅπου μπήκαν τὰ ὀνόματα καμμιά τριανταριὰ ζώων μὲ προσόντα κι' ὑποχρέωση ἐνόρκου, κι' ὁ κ. πρόεδρος ἔχωνε τὸ χέρι του καὶ τραβοῦσε ἓνα-ἓνα:

—Ἄζορ.

—Παρών!

—“Ο κ. Ἀζὼρ νὰ καταλάβῃ τὴ θέση του. Ψιφίκος.

—Ἀπὼν... Δὲν ἦρθε σήμερα...

—“Ο κ. Ψιφίκος τιμωρεῖται μὲ πρόστιμο ἀπὸ δέκα... μαρίδες Σέρμπερ.

—Παρών. κ. πρόεδρε. Ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ ἐξαίρεθῶ, γιατί τὸ σπῆτι εἶναι σήμερα μονάχο καὶ πρέπει νὰ τὸ φυλάξω.

—“Ο κ. Σέρμπερ ἐξαίρεται, Μουστάκας.

—Παρών.

—“Ο κ. Μουστάκας νὰ καταλάβῃ τὴ θέση του.

Καὶ καθεξῆς. Ἐπειτα:

—Συνεπληρώθη ὁ ἀριθμὸς τῶν δώδεκα ἐνόρκων. Ἐγερθῆτε, ὁμώστε καὶ ὑποσχεθῆτε νὰ δικάσετε τὸν παρόντα κατηγορούμενο κατὰ συνείδησιν καὶ νόμο, ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ φόβο κι' ἀπὸ πάθος.

Οἱ ἑνορκοὶ «ὁμνῶν», ἐκλέγουν προϋστάμενός τοὺς τὸν κ. Ἀζὼρ, πού κληρώθηκε πρῶτος, κι' ἡ δίκη ἀρχίζει...

Ἄς ἰδοῦμε τώρα τὸν κατηγορούμενο ἢ τὸν «παραβάτη», ὅπως τὸν λέει μιά πινακίδα κολλημένη στὸ στήθος του. Εἶπαμε πῶς εἶναι ἄνθρωπος, ἰδιοκτήτης βέβαια κάρρου καὶ ἀλόγου. Φαίνεται πῶς κακομεταχειρίζεται τὸ ζῶο του, τὸ παραφρόνιζε, τὸ παρακούραζε καὶ τὸ παραχτυποῦσε. Κι' αὐτὸ τὸ συμπεραίνουμε ἀπὸ τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση πού ἀπαγγέλλει ὁ κ. πρόεδρος, γραμμένη ἀπὸ πάνω του μέσα σ' ἓν ἀκανόνιστο σχῆμα: «Καταδικάζεσαι νὰ κουβαλᾷς τοῦβλα μέσ' στὸ λιοπύρι γιὰ ἑξὶ μῆνες, κι' ἄμα κουράζεσαι, ἓνα μαστίγωμα!». “Ο χωροφύλακας πού εἶναι κι' αὐτὸς σκύλος, φωνάζει στὸν παραβάτη: «Τράβα τώρα!».

Δηλαδή τὸν παίρνει μέσα γιὰ νὰρχίσῃ τὴ δικαιοσύνη τιμωρία του. Κι' ἡ δίκη τελειώνει. Θὰ φύγουν οἱ ἑνορκοί, θὰ φύγῃ ὁ πρόεδρος, θὰ φύγῃ καὶ τὸ ἀκροατήριον—πού δὲ φαίνεται—κι' ἡ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου θὰ μείνῃ ἄδεια μὲ τὴν ἐπιγραφή ἑκείνη πού ἔχει σὲ μιά πινακίδα στὸν τοῖχο: «Νὰ εἰσθε καλοὶ στὰ βουδὰ ζῶα».

Δὲν τὸ βρίσκετε καὶ σεῖς νόστιμο αὐτὸ τὸ σκίτσο; “Ε, θὰ τὸ βρίσκατε ἀκόμα περισσότερο ἂν τὸ εἶχατε μπροστά σας καὶ βλέπατε τὴν ἔκφραση πού ἔδωσαν νὰ δικάζουν τοὺς πρόσωπα ὁ ἀμερικανὸς σκιτογράφος. Τὸ ἄλλογο προπάντων μὲ τὰ ματογυάλια—τὸ κέντρο τῆς εἰκόνας—εἶναι ἀριστογύριμα. Μά κι' ἡ ἰδέα πολὺ καλὴ. Ἐτοὶ αὐστηρὰ καὶ δίκαια θὰ τιμωροῦσαν, χωρὶς ἄλλο, τὰ ζῶα, ἂν μπορούσαν νὰ δικάζουν τοὺς ἀνθρώπους πού, παραβαίνοντας τὸ γραπτὸ καὶ τὸν ἄγραφο νόμο, τὰ κακομεταχειρίζονται καὶ τὰ βασανίζουν. Φυσικά, τὰ κακόμοιρα τὰ ζῶα δὲ μποροῦν νὰ κἄνουν δικαστήριο παρὰ μόνο σὲ σκίτσο, ἢ τὸ πολὺ—πολὺ σὲ θέατρα ὅπου παίζουν θίασοι ἀπὸ γυμνασμένα ζῶα. Ἐκεῖ μόνο θάβλεπε κανεὶς ἀληθινὸς σκύλους, ντυμένους σὰ χωροφύλακες, πού πιάσουν κλέφτες καὶ λωποδύτες... ἐπίσης σκύλους ντυμένους μὲ κουρέλια. Ἀλλ' ἂν δὲν μποροῦν νὰ δικάζουν τὰ ζῶα, μποροῦν ὅμως οἱ ἄνθρωποι. Κι' ἡ δίκη τοῦ σκίτσου εἶναι πολὺ καλὸ μάθημα γι' αὐτοὺς.

Τοὺς θυμίζει τὸ «ὅ σὺ μισεῖς ἐτέρῳ μὴ ποιήσης». Καὶ τοὺς υποβάλλει, μὲ τὴ νόστιμη αὐτὴ ἀνθρωποποίηση, πῶς καὶ τὰ ζῶα εἶναι «ἑτέροις», πῶς κι' αὐτὰ ἔχουν ψυχὴ καὶ θέλουν δικαιοσύνη. Γιὰ, κόπιασε ἐδῶ ἐσύ, κύριε καρραγωγέα, πού ἀναγκάζεις τὸ ἄλλογόν σου νὰ κουβαλᾷ στὸ λιοπύρι ὅσα τοῦβλα σου βαστᾷ ἡ ψυχὴ σου, κι' ἄμα κουράζεσαι καὶ θέλει νὰ σταθῇ, τὸ ἀναγκάζεις μὲ τὸ καμτσίκι νὰ προχωρήσῃ. Θάσουν εὐχαριστήμενος ἂν σ' ἔδωσαν καὶ σένα νὰ κἀνῃς τὸ ἴδιον; Τί θὰ πῇ πῶς ἐσύ εἶσαι ἄνθρωπος καὶ τὸ ἄλλογόν σου εἶναι ζῶο; Κι' ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶο... λογικὸ, καὶ τὸ ἄλλογο εἶναι ζῶο... καμμιά φορὰ λογικώτερο. Καὶ τὸ ζῶο ἔχει νεῦρα, καὶ τὸ ζῶο αἰσθάνεται, καὶ τὸ ζῶο πονεῖ. Ἄν τὸ βασανίζης, θὰ πῇ πῶς εἶσαι σκληρὸς. Καὶ σκληρὸς ἄνθρωπος εἶναι χειρότερος ἀπὸ ζῶο. «Τράβα τώρα» λοιπὸν γιὰ νὰ μάθῃς. Οἱ καλοὶ, οἱ δίκαιοι ἄνθρωποι σὲ καταδικάζουν, ὅπως θὰ σὲ καταδικάζαν καὶ τὰ ἴδια τὰ ζῶα, ἂν μπορούσαν νὰ κἄνουν δικαστήριο...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΑΛΑΝΗ ΧΑΡΑ

Κι' ἔφυγες ὡς κι' ἡρθες κάποια μέρα
Κι' ἐχάθηκες στοῦ ἀπέραντου τὰ πλά-
[τια,

Κρεμιόντανε τὰ σύννεφα φοβέρα,
Τίς μπόρες τῶν κρατούσανε τὰ μάτια.

Μείνανε τῶν ὀνείρων τὰ παλάτια
Παντέρημα στὸ φῶς τοῦ ἀγέρα,
Κι' ἦρθε ἡ Λύπη, καὶ σπᾶσαν σὲ κο-
[μάτια,

Καὶ πόνου οἱ θύμηςες στὰ χέρια της
[φλογέρα.

Ἦρα καλὴ, γαλάζια ἐσὺ Χαρά μου.
Ἠλιόχαρο κι' ἂν φεύγης τρεχαντήρι
Θὰ μένη σου ἡ ἀνάμνηση κοντά μου,

Ἦλάνοιχτο στὸν ἥλιο παραθύρι.
Ἦρα καλὴ, πνοὴ τὸ γέλιο σου νὰ

Τὸ καρτεροῦν τόσα καὶ τόσα, ὦ, μέρη.
Τριανταφυλλένιο Ἀδάρι

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

—Τίς πήρες ὅλες τίς λαμπάδες, Νί-
κο μου;

—Ναὶ μαμμὰ καὶ τίς τέσσερις.
Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, ὁ μπαμπᾶς
ἡ μαμμὰ, ἡ γιαιά κι' ὁ Νίκος τοὺς,
πληθαίνουν τὸ Μεγάλον Σάββατο στὴ
δεύτερη Ἀνάσταση. Μὰ φέτος ἡ γιαιά
προτίμησε νὰ μείνῃ στὸ σπῆτι—
εἶναι τόσο ἀδύνατη ἡ καϊμένη ὕστερα
ἀπ' τὴν ἀρρώστεια—κι' ὅταν οἱ ἄλλοι
ἐκίνησαν, μὲ τὸ χαμόγελο πάντα στὰ
χέλη, τοὺς ἔβγαλε ὡς τὴν πόρτα μὲ
τίς εὐχές της.

Καὶ κάποια ἄλλη ἀλλαγὴ ὅμως ἔγι-
νε. Φέτος ἔχουν καὶ τὴν Ἀμαλίτσα,
τὴν ἀδελφούλα τοῦ Νίκου, πού πρώτη
φορὰ πηγαίνει νὰ δῇ τὴν Ἀνάσταση,
καὶ ἂν καὶ εἶναι περασμένη ἡ ὥρα γιὰ
τὴν μικρούλα πού ἄλλοτε τέτοια ὥρα κοι-
μότανε, σήμερα ἀπὸ τὴν χορὰ της οὔτε
καὶ χασμουριέται. Ἀπὸ πόσον καιρὸ
μετροῦσε τίς μέρες πού τὴ χόριζαν ἀ-
πὸ τὸ χαρῶπὸ αὐτοῦ Σαββατοβράδου.

Μιά καὶ δυὸ τρέχει κοντὰ στὸ Νίκο
καὶ τοῦ τραβᾷ τὸν ἀγκάνα τοῦ πα-
νωφοριοῦ του. Τί νὰ γυρεῦει ἄραγε;
Τί ἄλλο ἀπὸ τὴν λαμπάδα της πού τῆς
ἔφερε τὸ πρωὶ ὁ νονὸς της.

Τί ὥραία λαμπάδα! Δὲν εἶναι σὰν
τίς ἄλλες, ἴσια ἄλλα ἔχει ὅλο σκαλί-
σματα, ἄφησε πιά τὸ φλόγο ἀπὸ τὴ
ροῦ μεταξωτὴ κορδελίτσα καὶ τὰ χρυ-
σὰ τέλια. Πῶ, πῶ χρυσά! Ἡ Ἀμαλί-
τσα λυπότανε νὰ τὰ πιάνῃ.

—Μοῦ δίνεις τὴ λαμπάδα μου, Νίκο;
τὸν ρωτᾷει παρακαλώντας τον.

—Ἄ! ὅχι ἀπὸ τώρα, Ἀμαλία! στὴν
ἐκκλησίαν—δὲν σοῦ εἶπα;—θὰ σοῦ τὴ
δώσουμε, τὴν παρατηρεῖ ὁ ἀδελφούλης
της, ὅα τὴ σπᾶσης.

Ἀλήθεια δὲν τὸ σκέφθηκε αὐτὸ ἡ
Ἀμαλίτσα. Ἀλλὰ, ὅχι πῶς θὰ τὴ σπᾶ-
σῃ. Θὰ προσέχῃ τόσο πολὺ! Πιὸ πολὺ
κι' ἀπὸ τὸ Νίκο! Μὰ ἀφοῦ ἔμεινε ἔτσι
σκεπτικὴ συμφώνησε στὸ τέλος κι' αὐ-
τὴ μὲ τὸν ἀδελφόν της.

Σὲ λίγο νὰ, στρίβουν τὴ γωνιά καὶ
μπροστά τοὺς φαίνεται ἡ καινούργια
ἐκκλησίαν πού σήμερα θὰ πρωτολειτουρ-

γοῦσε ὁλοφώτιστη μὲ πολυχρῶμα λαμ-
πίονια. Ἡ Ἀμαλίτσα ἔχασε καὶ τὴ
λαμπάδα καὶ ὅλα μπροστά στὸ ἐξάισιο
αὐτὸ θέαμα. Εἶναι ὅλη μάτια κι' ἀ-
φηρημένη, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ χάεσε,
ἐνῶ ἡ μαμμὰ μὲ τὸ μπαμπὰ ἀπὸ τίς δυὸ
μεριές τὴν κρατοῦν καὶ τὴν τραβοῦν ἀπὸ
τὰ δυὸ τρυφερά της χεράκια, γιὰ νὰ
μὴν τὴ χάσουν μέσα στὸ πλῆθος πού
ἔχει γεμίσει τὸν περίβολο τῆς ἐκκλη-
σίας.

Ἐτοὶ σιγά-σιγά προχωροῦν ἀνάμεσα
ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ στέκονται σὲ μιὰ
γωνιά, ἀπ' ὅπου φαίνεται καλύτερα ἡ
ἐξέδρα πού ἔχουν στήσει. Ἡ Ἀμαλίτσα
ὅλο καὶ ἀπορίεσ εἶναι, ὅλο καὶ ἐρωτη-
σεις κάνει τὸν ἀδελφόν της, πού δι-
νοντάς της κάθε ἀπάντησι τῆς δίνει
κι' ἀπ' ἓνα φιλάκι, ἢ τὴ χαιδεύει στορ-
γικά.

Ἦρα καλὴ, γαλάζια ἐσὺ Χαρά μου.
Ἠλιόχαρο κι' ἂν φεύγης τρεχαντήρι
Θὰ μένη σου ἡ ἀνάμνηση κοντά μου,

Ἦλάνοιχτο στὸν ἥλιο παραθύρι.
Ἦρα καλὴ, πνοὴ τὸ γέλιο σου νὰ
Τὸ καρτεροῦν τόσα καὶ τόσα, ὦ, μέρη.
Τριανταφυλλένιο Ἀδάρι

Ἦρα καλὴ, γαλάζια ἐσὺ Χαρά μου.
Ἠλιόχαρο κι' ἂν φεύγης τρεχαντήρι
Θὰ μένη σου ἡ ἀνάμνηση κοντά μου,

Ἦλάνοιχτο στὸν ἥλιο παραθύρι.
Ἦρα καλὴ, πνοὴ τὸ γέλιο σου νὰ
Τὸ καρτεροῦν τόσα καὶ τόσα, ὦ, μέρη.
Τριανταφυλλένιο Ἀδάρι

Ἦρα καλὴ, γαλάζια ἐσὺ Χαρά μου.
Ἠλιόχαρο κι' ἂν φεύγης τρεχαντήρι
Θὰ μένη σου ἡ ἀνάμνηση κοντά μου,

Ἦλάνοιχτο στὸν ἥλιο παραθύρι.
Ἦρα καλὴ, πνοὴ τὸ γέλιο σου νὰ
Τὸ καρτεροῦν τόσα καὶ τόσα, ὦ, μέρη.
Τριανταφυλλένιο Ἀδάρι

Ἦρα καλὴ, γαλάζια ἐσὺ Χαρά μου.
Ἠλιόχαρο κι' ἂν φεύγης τρεχαντήρι
Θὰ μένη σου ἡ ἀνάμνηση κοντά μου,

Ἦλάνοιχτο στὸν ἥλιο παραθύρι.
Ἦρα καλὴ, πνοὴ τὸ γέλιο σου νὰ
Τὸ καρτεροῦν τόσα καὶ τόσα, ὦ, μέρη.
Τριανταφυλλένιο Ἀδάρι

Ἦρα καλὴ, γαλάζια ἐσὺ Χαρά μου.
Ἠλιόχαρο κι' ἂν φεύγης τρεχαντήρι
Θὰ μένη σου ἡ ἀνάμνηση κοντά μου,

Ἦλάνοιχτο στὸν ἥλιο παραθύρι.
Ἦρα καλὴ, πνοὴ τὸ γέλιο σου νὰ
Τὸ καρτεροῦν τόσα καὶ τόσα, ὦ, μέρη.
Τριανταφυλλένιο Ἀδάρι

χεράκι της. τὴν πηγαίνει στὴν τραπε-
ζαρία, παίρνει ἓνα αὐγὸ κόκκινο ἀπὸ
τὴν φρουτιέρα, τὴν ἀνεβάζει στὰ γόνα-
τά της καὶ κολλώντας τ' αὐγὸ στὸ μέ-
τωπό της ἀρχίζει.

—Κόκκινο καὶ ρόδινο σὰν τῆς Πα-
σχαλῆς τ' αὐγὸ!...

Ἀπὸ μέσα ἀκούγονται τὰ τσουγκρί-
σματα τῶν αὐγῶν.

—Χριστὸς Ἀνέστη.

—Ἀληθῶς Ἀνέστη...

Ταξιδιώτης

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ

Ἦταν ἀνοιξή, ἡμέρα χαρὰ Θεοῦ· ὁ
ἥλιος σκορποῖσε τίς ἀκτίνες του παν-
τοῦ κι' ὁ κόσμος βγήκε ὅλος ἔξω γιὰ
νὰ χαρῇ.

Ἐτοὶ κι' ἐγὼ πηγαίνα στὸ Ζάππειο
γιὰ νὰ περπατήσω λίγο καὶ γιὰ νὰ δια-
σκεδάσω μὲ τὰ μικρὰ παιδιὰ, πού πῆ-
γαίναν κι' αὐτὰ μὲ τίς νταντάδες τοὺς
γιὰ νὰ παίξουν καὶ νὰ λιαστοῦνε.

Ὅταν ἔφθασα στὴ γέφυρα τοῦ Ἰ-
λισσοῦ, εἶδα δυὸ μικρὰ μὲ τὴ νταντά
τοὺς νὰ εἶναι σκυμένα πάνω ἀπ' τὸ
ποτάμι.

Πλησίασα μὲ περιέργεια καὶ βλέπω
δυὸ χαριτωμένα παιδάκια ντυμένα στὰ
γιορτινά τους· τὸ ἓνα ἦταν ἀγοράκι
καὶ τ' ἄλλο κοριτσάκι. Τὸ κοριτσάκι
ἦταν μιά μικρούλα ντυμένη στὰ κιτρι-
να κι' ἄφινε μόνο νὰ φαίνεται ἓνα
προσωπάκι μὲ δυὸ γαλανὰ μάτια.

Στὸ προσωπάκι της ἦταν ζωγραφι-
σμένη ἡ χαρὰ καὶ στὰ χεράκια της
κρατοῦσε ἓνα πανάκι κεντημένο.

Ἐξαφνὰ τὴ βλέπω νὰ πετᾷ τὸ πα-
νάκι στοῦ νεροῦ, ἀφίοντας ἀπὸ τὸ στο-
ματάκι της νὰ φύγῃ ἡ εὐχή: «Ὅπως
τρέχει τὸ νεράκι, Παναῖτσα μου, ἔτσι
νὰ τρέχῃ καὶ τὸ χεράκι μου στὸ κέν-
τημα».

Ἡ περιέργειά μου μεγάλωσε· ρώτη-
σα τὴν μικρούλα νὰ μου πῇ γιατί ἔρι-
ξε τὸ κέντημα στὸ νερό. Ἐκείνη ἔπει-
τα ἀπὸ πολλὰ παρακάλια μοῦ εἶπε:

—Αὐτὸ τὸ πανάκι εἶναι τὸ πρῶτο
μου κέντημα καὶ τὸ ρίχνω στὸ νερό ὅ-
πως μοῦ εἶπε ἡ γιαιά μου, γιὰ νὰ
μάθω νὰ κεντῶ γρήγορα.

—Μικράκο, μικρούλα, τῆς εἶπα. Εἴ-
σαι προκομμένο κοριτσάκι.

Κι' ἀφοῦ τῆς χαιδεψα τὸ μαγουλά-
κι, ἔφυγα.

Κέκης Λέκας

Η ΝΕΚΡΗ ΠΑΡΘΕΝΑ

Πολλὲς φορὲς ἔβλεπα ἀπὸ τὴ γειτο-
νιά μου νὰ περνᾷ ἓνας γέρος γυμ-
νὸς ἀπὸ τὰ χροῖνα. Κοντὰ του πῆγα-
νε μιά πανέμορφη λυγρὴ κοπέλλα·
ἦταν ὁ παπποῦς μὲ τὴν ἀγαπημένη του
ἐγγονή.

Πόσο υπερήφανος ἦταν πού τὴν αἰ-
σθανόταν κοντὰ του νὰ θεριαίνει μὲ
τὴν ὁλόδροση νιότη της τὸ παγωμένο
γυροῦ τοῦ! Πόσα ὄνειρα ἄραγε θὰ
ἐπλάθε γιὰ τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ βλα-
στοῦ του;

Τοὺς εἶχα τόσο συνηθίσει πού ἐν-
νοιοῦθα ἓνα ἰδιαιτέρο ἐνδιαφέρον καὶ
μιά ἀγάπη, γι' αὐτὸ προσπάθησα νὰ
μάθω τὴν ἱστορία τους.

Ὁ δυστυχισμένος γέρος εἶχε ἐργα-
σθεῖ πολὺ στὴ ζωὴ του, καὶ μὲ τὴν
ἐργασία του μεγάλωσε παιδιὰ κι' ἐγ-
γόνια. Ἦταν εὐτυχισμένος ὅταν γυρί-

αυτή γρίπη) **Φρανοίαν** (λυσόχαρτο ε-
στειλ' αλήθεια, τώρα με την πτώση της
δραχμής, τα ξένα περιοδικά και βιβλία εί-
ναι απρόσιτα 700 δραχμές το χρόνο για
τα «Annales» είναι πολύ) **Ιππότην**
του **Θανάτου** (εὐχαριστῶ πολύ, τὰ ἔλαβα
ὄλα· ἡ προθεσμία λήγει τὴν 30 'Απριλίου)
Σύλλογον α' **Ὀλυμπίων Θεῶν** (χαίρω
ποὺ εἰσθε τώρα ὅλοι καλὰ· ἐξετέλεσα)
Δημοτικιστρίαν (ἐξαιρετικὰ μ' εὐχαρί-
στης τὸ γράμμα σου συγκινητικὴ κι' ἡ
φροντίδα σου νὰ μὴν τὸ κάνης πολὺ με-
γάλω γιὰ νὰ μὴ με κουράσῃς· σοὺ ἔστειλα
ὁδὴν καὶ τὸ φυλλάδιό μου ζήτησες)
Κρινάνι (καληνύχτα! ἄλλοτε...) **Γλυ-
κύδαλον** **Ὀνον** (λίγα μου γράφεις, ἀλλὰ
χάρηκα, γιατί' εἶχα νὰ λάβω γράμμα σου
πολὺν καιρὸ· ἡ κωμωδία «Τὰ λάθη τῆς
Σταμάτας» εἶναι τοῦ κ. Ξενοπούλου) **Δά-
κρυ Φυχῆς** (καὶ ἡ **Νεράϊδα τῶν Ἀργῶν**
καὶ ὅλοι ὅσοι σὲ Μ. Ἀγγελλίς τους δι-
νουν διεύθυνση με ψευδώνυμο μόνο, χωρὶς
ὄνομα, πρέπει νὰ ξέρουν οἱ τὸ Ταχυδρο-
μεῖο δὲν διαβιβάζει γράμματα με ψευδῶ-
νυμα) **Σούζην** (ναί, θέλω πολὺ νὰ μοὺ
γράφῃς συχνά) **Χρυσὴν Ἀκτίνα** (ἔστει-
λα) **Αἰθρὰ τοῦ Ζεφύρου** (μετὰ χαρᾶς·
ὁδὴν ἔστειλα) **Γεώργιον Γλαβίναν**
(ἡ διεύθυνσις τῆς Σχολῆς εἶναι ὁδὸς Ἰπ-
ποκράτους 18, Ἀθήνας) **Δυκ. Α. Παπα-
δόπουλον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Γρεναδιέ-
ρον** (ἔστειλα 3 τετραδία) **Πανδώραν**,
Κόρη τῶν Κυμάτων, **Μπουρολιτέρην**
τῆς **Ἑρσεσού**, **Κόρη τῶν Φαϊάνων**,
Κρινόλευκην, **Γαλανομάταν**, **Ἀγκάθι**,
Ἑρείκη, **Ναΐδα**, **Ἀλκυονίδα**, **Προσκο-
πίαν**, **Βάνδαν**, **Υφρίλην**, **Γλυκειάν**
Παρηγοριάν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15
'Απριλίου, θάπαντῶσιν σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέ-
χρι τῆς 29 Ἰουνίου.

248. Δεξιόγλωσσος

Κάθε τὰ Χριστοῦγεννα
Ἐρχονται ἀπὸ πέρα
Μ' ὁδηγὸ τους τῆστρο
Μ' ἀπὸ λάθος, φαίνεται,
Μπήκανε μιά μέρα
Μέσα σ' ἓνα κάστρο
Καὶ μὲς πῆραν μυροδιές,
Τσίγκες, γλύκες, λουριδιές.
Μπουρολιτέρης τῆς Ἑρσεσού

249. Στοιχειογραφίος

Γνωστὸς ἀρχαῖος στοατηγός,
Τῆς Ρώμης ἀσπονδὸς ἐχθρός,
Τὸνα του πόδι χάνει.
Καὶ νὰ τος, πάνω στὰ νερά
Τρέχει ἐλαφρὰ, τρέχει γοργά,
Ποὺ ποῖός τώρα τὸν φτάνει!
Νέα Ἑλλάς

250. Μεταγραμματισμός

Ἀπόστολος γλυκύς,
Τοῦ Παύλου μαθητής,
Ἐνα του γράμμι' ἀλλάζει,
Τὸν τόνο του ἀνεβάζει,
Καὶ γίνεται θεός,
Τοῦ Ὀλύμπου ὁ πῶς λαμπρός.
Ρακοπευτὴν

251. Ἀναγραμματισμός

Ἀεροπόρος ἀτυχής,
Ἐτα του γράμμι' ἀπ' τὰ πολλὰ,
Ἀθέλητα μπερδεύει
Κι' αὐτὸ ποὺ γίνεται, κανεῖς
Δὲν πρέπει νὰ τὸ σταταλᾷ
Κι' ἀσκοπὰ νὰ ἐοδεύῃ.
Ἡρακλῆς Παππάς

252. Ἀσπὴρ

* * * Ὅριζόντιος ποταμὸς
τῆς Ρωσσίας, καθέτως
μεγάλῃ ἀσιατικῇ πρω-
τεύουσα, διαγωνίως πό-
λις τῆς Ἑλλάδος καὶ
κράτος ἀμερικανικόν.
* * * Ἰππέτης τοῦ Θανάτου

253. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
2 4 3 6 7 = Διοικητικὴ διαίρεσις
3 1 3 3 4 = Σεβαστὴ συγγενής
4 2 4 = Ἐπίσημα
5 3 4 3 1 = Μέρος
6 7 3 4 = Ἀσπὴρ
7 5 6 3 1 = Μέλος

Μαργαρίτα

254-258. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐ-
κστάσης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχημα-
τισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

σπάρος, λαγός, φάρος, κρῖνος, χωλός.
Ὀλιβιέρους Κρεμζελ

259. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν ἓνα μεγάλον
μουσικόν, τὰ δὲ τοῖτα γράμματα ἄλλου:
1, Ἥχος ἐντόμου· 2, Θεὸς τῶν ἀνέ-
μων· 3, Ἄνθος εὐώδης· 4, Πόλις τῆς
Ἰταλίας· 5, Ὄρα τοῦ ἔτους· 6, Τέχνη
λόγου.

Φρανσίνια

260. Μικτὸν

π - ο - γόρς - ο - πτν - εσα
Ὁάλης Βλαστές

261. Γοῖφος

ἀνὰ τίς τίς
ἀνὰ ἀνὰ τίς τίς τίς τίς
ο ο υψ
ἀνὰ ἀνὰ τίς τίς τίς τίς
ἀνὰ τίς τίς
Ζήτω τὸ 21

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 7

82. Κατάρ (κατ' ἄρα). — 83. Γερμα-
νία (γέρο, νανία). — 84. Αὐχὴν-χίν. —
85. Τζάμ-τζαμί.

86. ΚΙΡΚΗ 87. ΑΝΘΕΣΤΗ-
ΙΑΣΩΝ ΡΙΩΝ (Νέστωρ,
ΑΡΝΟΣ Θεοσίτης, Ἑστία,
ΕΛΛΑΣ σάρισσα, Τάρας,
ΣΙΔΩΝ Ἡρίνα, ῥήτωρ,
ΠΑΘΟΙ Ἰωνᾶς, Ὁρίων).
ΣΟΛΩΝ — 88. ΙΤΕΛΑ-ΑΕΤΙ
(ΒΙΑς, σΤΕγν, ἄΕΤός, ΚΑ-Γοον). —
89. Καιρὸς παντὶ πρῶματι. — 90. Νά-
μιοῦς δὲν ἐπιτρέπεται (ναμ εἰς ης, δ
ἐν ἐπὶ τρ, ἐπεται.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξεις με παρὰ δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ με κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΓ'—266]

Ἀγαπητὴ μου Διαπλάσσομε, θέλον-
τας νάχω μιά θύμησιν τῆς ἀθώας καὶ
ἀδολφῆς, μὰ ἐφήμερος, ἀλμυροῦ, χαρᾶς,
ποὺ μὰς δίνει ἡ παιδικὴ ξενιστά... ἀλ-
ληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά
με ὅλους-ες. Δ/σις: Χρυσ. Ἐμμανουηλίδην,
Μεσσαζερῇ Μαριτίμ, Πειραιᾶ, διὰ:
Λεπτὴ Καρδοῦλα

[ΑΓ'—267]

Δάκρυ Φυχῆς, Ἀγνή, Μίκυ Μάους, Χα-
ραυγή, Σᾶς εὐχαριστῶ.

Λεπτὴ Καρδοῦλα

[ΑΓ'—268]

ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΟΛΕΣ
ΛΕΠΤΗ ΚΑΡΔΟΥΛΑ

[ΑΓ'—269]

Ἀλληλογραφῶ με ὅλους-ες. Ἀστιδά,
δῆξεσαι; Δ/σις: Κάκια Μ. Παππά,
Δάρισα. Ὁνειροπλέχτρα

[ΑΓ'—270]

Ἰδρὺθι στὴ Ζάκυνθο «Σύλλογος Ὀλυμ-
πίων Θεῶν». Διοικητικὸν Συμβούλιον
ἐξελέγη τὸ ἑξῆς: Πρόεδρος: Ἀθηνᾶ,
Ἀντιπρόεδρος: Ἡρα, Γραμματεὺς: Ζεὺς,
Ταρίας: Ἀφροδίτη, Ἐσπαθώματος: Ἑρ-
μῆς, Διαγωνισμῶν: Ἑστία, Δημοφιλι-
σματος: Δήμητρα, Ἀντιπροσωπεῖων: Ἀ-
πόλλων.

Δεχόμεθα ἀντιπροσώπους. Καταστατικόν
ἀποστέλλεται δωρεάν. Δ/σις: Χρηστὶνα
Μεγαλακᾶκη, Ζάκυνθο (διὰ...)

Σκοπὸς: Διδάσκει Διαπλάσσεως, ἀλλη-
λογραφία καὶ ὠφέλιμοι διαγωνισμοί. Ἀν-
ταλλάσσομε τετραδία, κάρτες, ἀλλη-
λογραφίαι.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀθηνᾶ

Ζεὺς

[ΑΓ'—271]

Φαίλιχ, εἶσαι ὁ μόνος ποὺ ἀξίζει
ἀπ' τὸν θάνατο.

[ΑΓ'—272]

Λοιπὸν, Κεφαλλονίτη, γιατί' δὲν ἀ-
παντᾷς; ἐγὼ σοὺ ἔστειλα διεύθυνση.

Μυστηριώδης

[ΑΓ'—273]

Ζέφυρε, Διάνα, διατὶ δὲν ἀπαντᾷς στὰ
Μικρά μου Μυστικά; Μυστηριώδης

[ΑΓ'—274]

Διαπλάσσομε τετραδία, κάρτες;
Στείλατε, ἂν θέλετε: κ. Γ. Ἀνδρόνικον,
ιατρόν, Συγγροῦ 21, Θεσσαλονίκην, διὰ:
Φράντζ Σναγαγάτοι

[ΑΓ'—275]

Ζουάνα, δὲν ξέρω Δ/ση Ἀλπαρ. Ἰσως;
Κρατικὴ Ὀπερα Βερολίνου, ὅπου παί-
ζει.

[ΑΓ'—276]

Ζάν Μυρά, τί ὁμορφὴ ποὺ εἶναι ἡ MI-
MIKA.

[ΑΓ'—277]

Πολυβώτη, ἀγαπημένα μου φίλε, δέ-
ξου γιὰ τὴ γιορτὴ σου χίλιες εὐχές.
Κεφαλλονίτης

[ΑΓ'—278]

Συνομένη Ἑλπίς, Θυμμένη Γοητεία,
Ἀλληλογραφίαι; Βενετσιάνικη Νύ-
χτα, γιατί' ἀλήθεια, δὲν ἀνταποδίδεις τε-
τραδία; Περιμένω: (ΑΓ'—131). Βάνδα

[ΑΓ'—279]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά καὶ ἀλληλο-
γραφῶ με ὅλους-ες ἰδίως με παιδιὰ
ἄνω τῶν 16 ἐτῶν. Δ/σις: Ελ. Παλαιολό-
γον, Ξενοκράτους 37, Ἀθήναι, διὰ:

Κουρούπι

[ΑΓ'—280]

Μυρωμένο Πεύκο — Ἀσπρὸ Γιασεμί =
Ὀὐρανὸ Νικολάου. Ἀνακάλυψε με.

Μεγάλω Μυαλό

[ΑΓ'—281]

Περιμένω γράμμα καὶ τετραδία ἀπὸ
ὅλες τίς διαπλάσσοπούλες. Πραγμά-
τως 182, Πειραιᾶ, διὰ:

Νεράϊδα τῶν Ἀργῶν

[ΑΓ'—282]

Πρωτοπαίνοντας σὲ πάντα ἀνθισμέ-
νο περιόδι: τῆς Διαπλάσσεως, χαιρε-
τῶ ὅλους-ες. Ἡχώ τοῦ Μανιάλου